Prima mea lectură

SAM

CĂȚELUȘUL FURAT

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

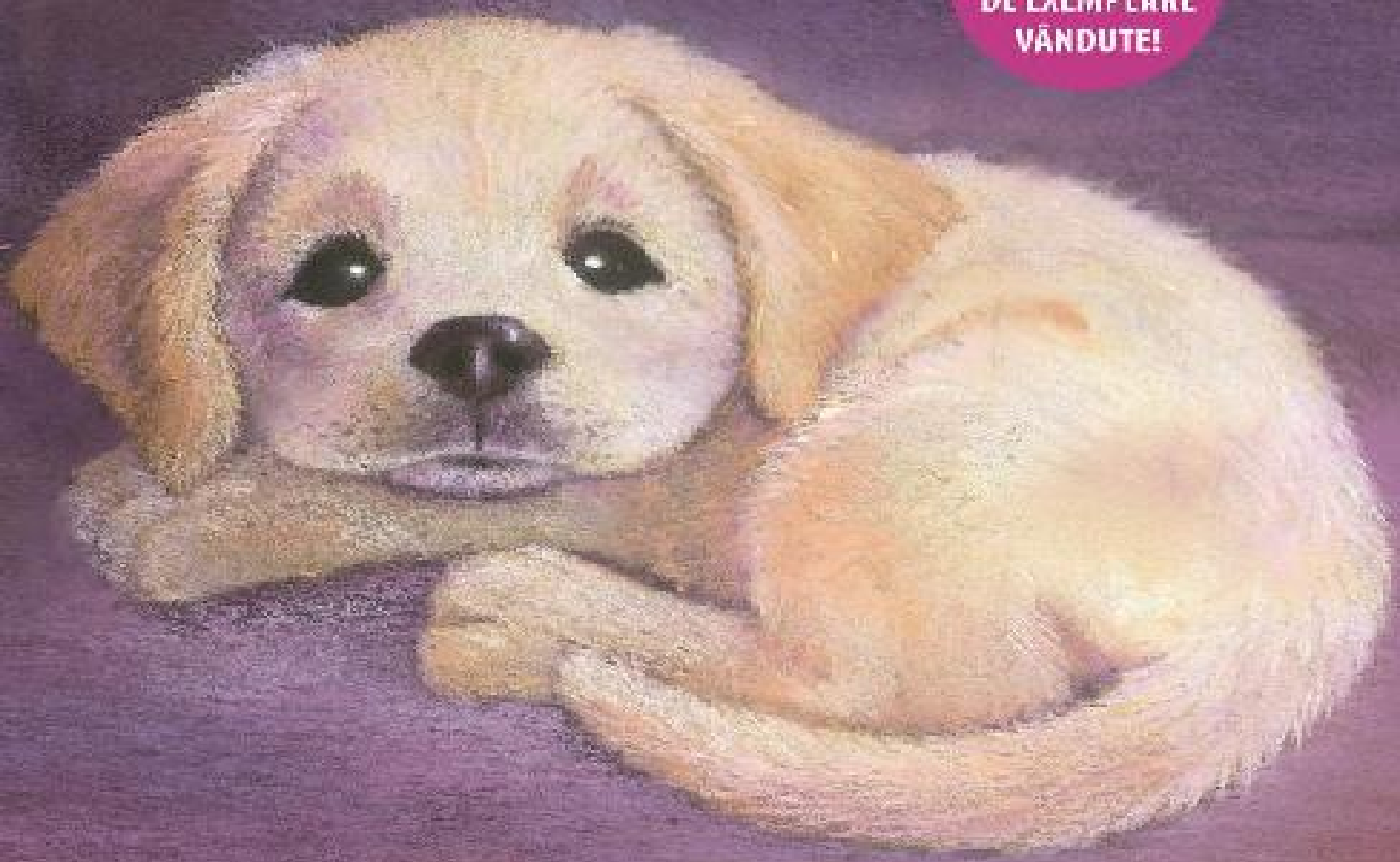

Holly Webb

Prima mea lectură

SAM

CĂȚELUȘUL FURAT

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

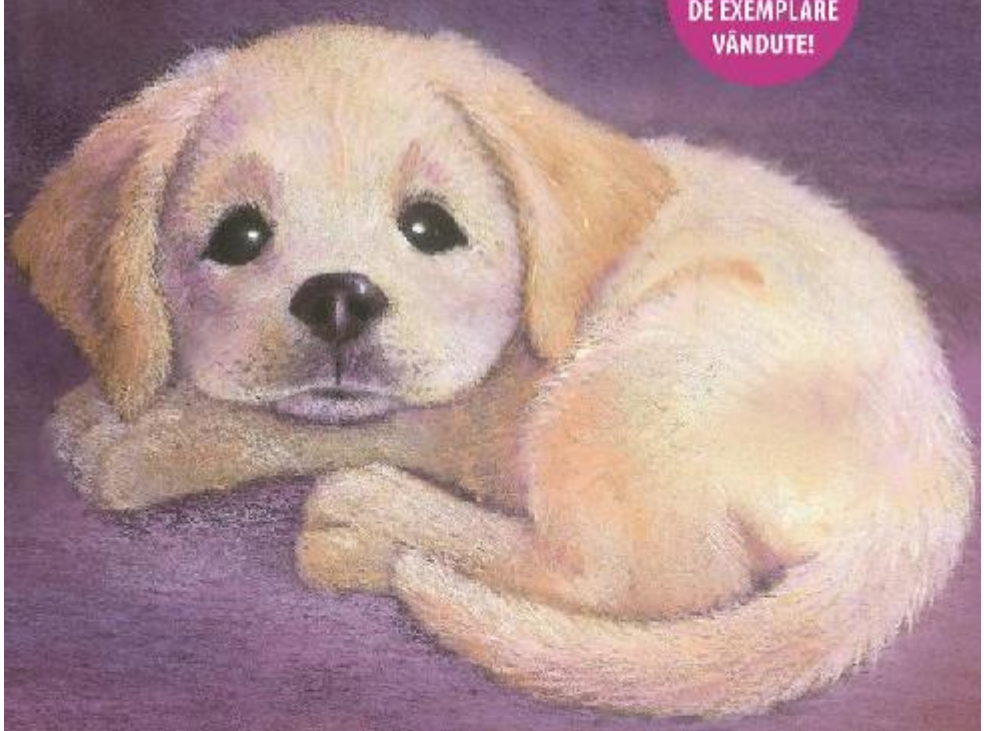

Holly Webb

Prima mea lectură

SAM

CĂȚELUȘUL FURAT

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

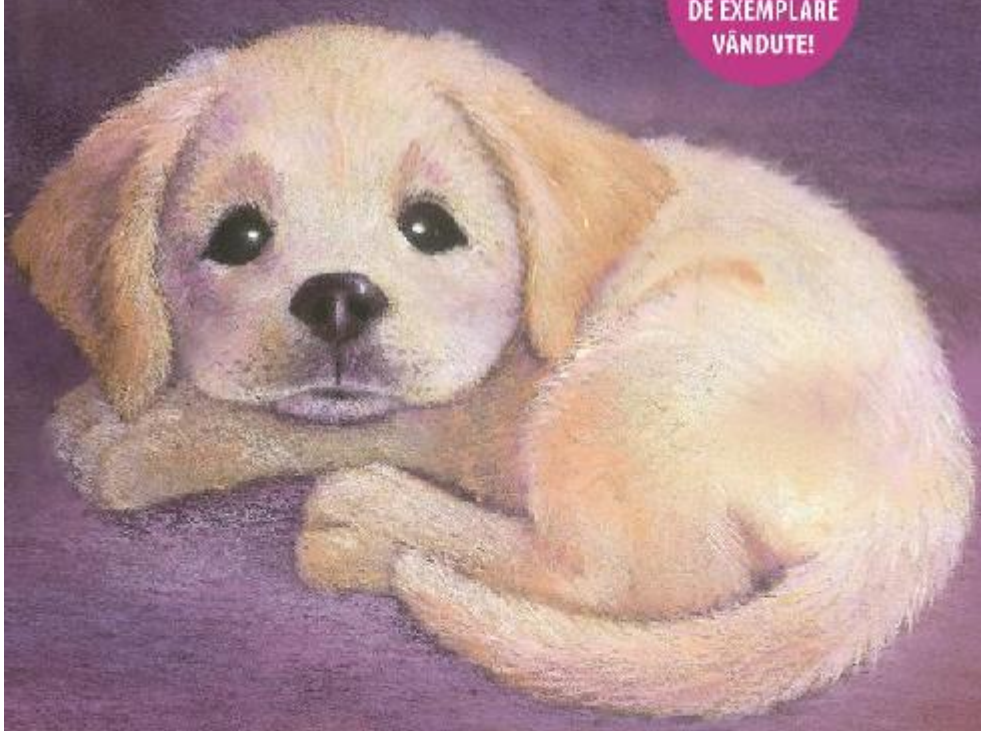

Holly Webb

Prima mea lectură

SAM

CĂȚELUȘUL FURAT

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

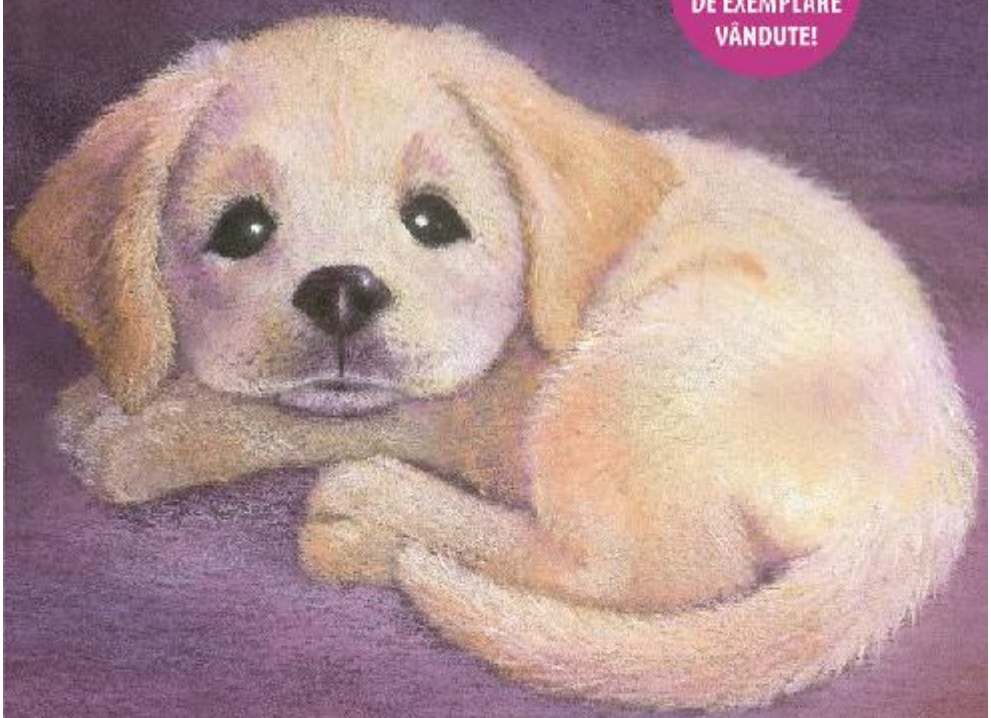

Holly Webb

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Sam,

C|}ELU{UL FURAT

Sam the Stolen Puppy

Holly Webb

Text copyright © 2008 Holly Webb Copyright ilustrații © 2008 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro www.litera.ro

Sam, cățelușul furat

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Irina Ilie Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sam, cățelușul furat / trad. Justina Bandol – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-3039-1

ISBN EPUB 978-606-33-5126-6

I. Bandol, Justina

82–93–34=135.1

778.534.6

Holly Webb

SAM,
CĂȚELUȘUL FURAT

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
București
2020

Pentru Emily Ruby şi pentru Robin şi William

Capitolul unu

Camera de zi era plină de ambalaje sfâşiate, iar mama lui Emily se chinuia să facă ordine în cadouri.

– Emily, maşinuţa pe care a desfăcut-o Jack e de la mătușa May sau de la mătușa Sue? Nu, stai puţin, mătușa Sue v-a trimis amândurora câte o carte, nu? Se uită nedumerită pe listă. Dar în mod sigur a spus ceva de o maşinuţă.

Tatăl lui Emily scotoci printre ambalaje, căutând peticul de hârtie pe care scria numele destinatarului maşinuţei.

– Nu, îmi pare rău, cred că l-a mâncat Jack.

– La masă? prinse Jack din zbor ideea. Eu vreau pâine prăjită!

Abandonă maşinuţa într-un morman de hârtie de împachetat şi de panglici şi se îndreptă spre bucătărie.

– Hei! Vino-ncoace! îl strigă tata cam supărat.

Jack se răsuci, cu o expresie năucă.

– Am crezut că e masa... spuse el contrariat.

Tata îl luă în braţe şi-l gâdilă puţin.

– Scuze, Jack, n-am vrut să fiu prea aspru. Trebuie să aşteptăm un pic. Emily nu şi-a deschis încă toate cadourile. Hai, Emily, de obicei nu eşti aşa înceată!

Fetiţa stătea tăcută lângă un teanc de cutii desfăcute. Toate darurile ei erau frumoase: o pereche de adidaşi noi; o căciuliţă pufoasă roz, cu fular asortat; pixuri cu sclipici şi o tablă de desenat. Ar fi trebuit să fie fericită. Şi totuşi,

nu putea să nu se simtă un pic dezamăgită. Pe lista ei de cadouri de Crăciun nu fusese decât un singur lucru.

Ea şi Jack îi scriseseră amândoi câte o scrisoare lui Moş Crăciun – de fapt, Emily o scrisese şi pe a lui Jack, ceea ce îi luase o grămadă de timp, pentru că el se tot răzgândea şi părea dornic să primească toată marfa din magazinul de jucării. Pentru că avea numai trei ani, Jack desenase doar o chestie mare şi ascuţită, care ar fi trebuit să fie renul, şi un „J“ în josul paginii. Tata aprinsese focul în cămin, deşi nu era chiar frig, şi cei doi fraţi trimiseseră scrisorile în sus pe horn într-o pală de curent care stârnise cenuşa. Emily nu era sigură că răvaşele acestea ajungeau în mod miraculos la Polul Nord, dar era un obicei foarte simpatic. Şi, oricum, nu se ştie niciodată...

Şi totuşi, nu se aşteptase ca Moş Crăciun să-i aducă un căţeluş. Fusese de fapt o sugestie mai mult decât transparentă adresată părinţilor, şi ei păreau s-o fi ignorat. Lui Emily nu-i rămăsese decât o singură cutie de desfăcut, unde în mod cert nu avea cum să fie vreun căţeluş. Era mult prea mică – deşi fusese ambalată într-o foarte frumoasă hârtie argintie, cu urme de lăbuţe imprimate peste tot.

– Scuze, Jack, numai pe asta o mai am.

Încercă să nu pară prea dezamăgită şi rupse cu grijă un capăt al pachetului, pentru că voia să păstreze hârtia. Privi atentă înăuntru, dar nu-şi dădu seama ce era acolo. După forma cutiei, ghicise că ar fi putut fi nişte haine, deşi părea puţin cam tare. O scutură, şi din ea căzu ceva roşu care se descolăci pe podea. O zgardă roşie şi o lesă!

Emily simţi cum i se strânge stomacul de emoţie, dar încercă să nu se entuziasmeze prea tare, pentru că darul ar fi putut să nu însemne deloc ceea ce credea ea că înseamnă. Avea într-adevăr un câine dalmaţian de jucărie pe nume Georgie, de mărime aproape naturală. Până cu vreo doi ani în urmă, unul dintre jocurile ei preferate fusese să-l ia drept căţel adevărat şi să-i lege panglici în jurul gâtului pe post de lesă. Dar acum nu mai făcea aşa ceva. Mă rog, doar foarte rar. Iar părinţii nu i-ar fi cumpărat o zgardă şi o lesă adevărată numai pentru Georgie, nu?

Ridică încet privirea către ei, ţinând zgarda în mâini ca pe un obiect de cea mai mare valoare.

Tata zâmbea cu gura până la urechi.

– Nu vi se pare că se aude ceva din bucătărie? întrebă el cu o faţă gânditoare. Sunt sigur că vine un zgomot de acolo. Poate din debara. Parcă un fel de lătrat...

Emily sări în sus cu înfrigurare şi se repezi spre uşa de la bucătărie, apoi se îndreptă spre debaraua din capăt, unde ţineau maşina de spălat. Acolo, într-un colţ, se afla un coş nou, foarte frumos. Fetiţa îngenunche lângă el, abia răsuflând de emoţie. Coşul era căptuşit cu un pled nou şi pufos, şi într-o parte a lui se vedea un ghem de blăniţă aurie. Chiar în timp ce ea îl privea, căţeluşul scoase un oftat adânc, care îl făcu să se cutremure din cap până-n picioare şi deschise un ochi, uitându-se iscoditor la musafiră. I se păru în mod evident interesantă, pentru că imediat deschise şi celălalt ochi, după care se răsuci şi se ridică în picioare. Căscă din toate puterile, arătându-şi limbuţa rozalie şi câţiva dinţi albi foarte ascuţiţi, apoi păşi agale către Emily. Erau acum aproape nas în nas. Căţeluşul dădu timid din codiţă şi o linse pe obraz, privind-o încrezător. Fetiţa aceasta părea o persoană lângă care ar fi putut să se cuibărească. Fusese cam plictisitor să stea singur în coş.

– O, Doamne!...

Emily întinse încet mâna înainte, lăsându-se adulmecată. Abia aştepta să-l ia pe căţeluş în braţe, dar nu era sigură că ar fi bine. Dacă se speria? Se uită în jur şi-l văzu pe tatăl ei rezemat de tocul uşii, cu o expresie satisfăcută pe faţă.

– E foarte bine, Emily, că o iei încet. Exact asta trebuie să faci, zise el şi se lăsă pe vine lângă coş. Poţi să-l mângâi puţin, să-i dezmierzi urechile, iar după ce s-a obişnuit, poţi să-l iei şi în braţe.

– E cu adevărat pentru mine? şopti fetiţa, neputând să-şi ia ochii de la căţeluş.

– E al tău.

Şi tatăl zâmbi larg văzând chipul uluit al lui Emily.

– E atât de frumos! Îţi mulţumesc mult, tati! Nici nu credeam că v-aţi dat seama că-mi doresc un căţeluş.

– Ar fi fost greu să nu ne dăm seama, spuse tatăl, râzând. Ai fost foarte sugestivă! Aduceai tot timpul vorba de câini...

– E un labrador auriu, nu? E atât de drăguţ! Eşti cel mai frumos câine pe care l-am văzut vreodată, murmură Emily, scărpinându-l pe căţeluş cu un deget după urechi.

Puiul de labrador cu urechile moi ca de catifea închise ochii încântat. Fetiţa îl scărpina exact în locul potrivit, chiar acolo unde simţea o mâncărime. Dădu fără să vrea dintr-un picior din spate, într-un gest reflex.

Emily se uită îngrijorată la tatăl ei.

– Am făcut ceva greşit? De ce dă aşa din lăbuţă?

– Nu, nu-i nimic. Aşa fac unii căţei. Scruff, câinele meu din copilărie, făcea aşa de fiecare dată când era scărpinat după urechi. Înseamnă doar că le place şi că mai vor. Mai vrei, nu-i aşa? îi zâmbi el căţeluşului şi se întinse să-l mângâie la rândul lui. Şi ai dreptate, reluă el către Emily, care se uita încă fascinată la pui şi-l atingea delicat cu un deget, e un labrador auriu. Are opt săptămâni. Deci, îţi place?

– Dacă-mi place! Sunt îndrăgostită de el!

Emily simţi nevoia să sară şi să-şi îmbrăţişeze tatăl, dar nu voia să-l sperie pe căţeluş cu vreo mişcare bruscă.

– Foarte bine, zise tatăl. Acum încearcă să-l iei în braţe! Aşa, ridică-l uşurel! Ai grijă să-l ţii de funduleţ, ca să se simtă în siguranţă.

Emily strânse cu grijă căţeluşul la piept, peste halat, şi el încercă imediat să i se caţăre spre umeri, curios să privească în jur.

– Du-l la bucătărie, o îndemnă tata, şi lasă-l să exploreze puţin! De când l-am luat ieri-seară, l-am ţinut numai în coş. Trebuie să se deprindă încet-încet cu casa, câte o cameră după alta. Deocamdată o să-l ţinem aici şi în bucătărie.

Emily se ridică în picioare cu mare grijă şi merse încet până la bucătărie. Căţeluşul se uita iscoditor în jur de după umărul ei. Ochii lui negri strălucitori voiau parcă să cuprindă totul dintr-o privire.

În bucătărie, mama şi Jack stăteau la masă, iar Jack mânca de zor dintr-un castronaş cu cereale. Când o zări pe Emily, făcu ochii mari şi rămase cu gura deschisă, lăsând să i se scurgă o şuviţă de lapte pe bărbie.

– Un căţel! strigă el.

– Da, încuviinţă mama. E al lui Emily. Cadou de Crăciun. Dar sunt sigură că o să te lase şi pe tine să te joci cu el.

Jack începu să salte pe scaun, plesnind de bucurie.

– Un căţel! Un căţel! Un căţel! Un căţel!

– Ai grijă! Mama se întinse şi dădu într-o parte castronul cu cereale. Potoleşte-te, Jack!

Îi dădu un şervet, pe care băiatul nici nu-l băgă în seamă, pentru că rămăsese cu ochii aţintiţi asupra căţeluşului.

– De ce Emily a primit, şi eu nu? întrebă el, încruntându-se.

– Tu eşti prea micuţ ca să ai grijă singur de un căţeluş, dragul meu, îi explică mama. Moş Crăciun ţi-a adus un trenuleţ cu telecomandă.

Jack nu părea convins.

– Vreau şi eu căţel, mormăi el.

Emily se aşeză pe marginea unui scaun, cu căţeluşul în poală.

– E atât de frumos! murmură ea. Nici nu-mi vine să cred că mi l-aţi luat! Se îndreptă deodată de spate, prinzându-l pe căţeluş ca să nu cadă. Dar reclama

aia de la televizor? spuse ea îngrijorată. Am văzut-o după ce-i scrisesem scrisoarea lui Moş Crăciun. Zicea că nu e bine să dai câini cadou.

Părinţii schimbară o privire.

– E adevărat, Emily, nu e cea mai bună idee, fu de acord mama. Oamenii îşi închipuie de multe ori că un pui drăgălaş de animal e un cadou reuşit, şi apoi, când puiul creşte şi devine animal în toată firea, nu mai sunt dispuşi să aibă grijă de el aşa cum trebuie.

– Pentru că e multă muncă, Emily. O să trebuiască să dovedeşti că eşti cu adevărat responsabilă, adăugă tata.

Fetiţa dădu grav din cap. Avea să fie mai mult decât responsabilă!

– Dar oricum aveam de gând să-ţi dăruim un câine, continuă mama. Luasem deja legătura cu cei care cresc câini din rasa asta şi aşteptam următorul rând de căţeluşi. Prichindelul ăsta a venit tocmai la timp pentru cadoul de Crăciun.

Emily abia dacă ciuguli din masa de Crăciun. Se tot ridica de pe scaun ca să vadă ce face căţeluşul. Acesta mâncă puţin curcan şi nişte morcovi, dar tatăl spuse că nu puteau să-i dea cozonac.

– Şi, de fapt, Emily, n-ar trebui să-i dai nimic de la masa noastră, zise mama, ridicându-se să spele vasele, altfel o să se înveţe să sară pe faţa de masă şi să fure mâncare. Te-ai gândit la un nume pentru el? întrebă ea, apropiindu-se de chiuvetă.

Fetiţa se uită gânditoare la căţeluş, care se lupta cu o bucată de hârtie de împachetat, rostogolindu-se peste ea şi mârâind.

– Cred că o să-i spun Sam, hotărî ea. Îmi place că e scurt.

– E un nume foarte bun, fu de acord tatăl. Nu cred c-aş vrea să strig prin parc: „Vino-ncoace, Cornelius!“

Emily chicoti.

– De fapt, Cornelius mi se pare un nume simpatic. Mulţumesc, tati! Fetiţa îngenunche lângă căţeluş. Ţi-ar plăcea să te cheme Cornelius, nu?

Căţeluşul scoase un sunet de dezgust şi scuipă spre ea un ghemotoc de hârtie de ambalaj.

Emily zâmbi larg.

– Bun, atunci rămânem la Sam.

Se aplecă, proptindu-şi bărbia în mână, şi se uită cum căţeluşul adulmeca pe lângă picioarele ei, pufnind şi mârâind încet pentru sine. Apoi i se urcă pe laba piciorului şi se uită la ea rugător, cu o lăbuţă în aer. Emily râse încetişor.

– Bună, Sam! spuse ea, aplecându-se să-l ridice.

Sam scoase un suspin de încântare şi se fâţâi puţin în poala ei, până când îşi găsi poziţia ideală. Apoi se lăsă moale şi în câteva secunde adormi buştean.

Fetiţa se uită cum trupuşorul lui tresărea în somn. Încă nu-i venea să creadă că era al ei. Cum putea cineva să aibă atâta noroc?

Capitolul doi

După ce îl primi pe Sam, lui Emily i se păru că vacanţa de iarnă trece mai repede ca de obicei. Trebui să se întoarcă la şcoală. În prima zi, stătu tot timpul cu gândul la el; se întreba ce face, dacă nu se simte singur fără ea. Când mama veni s-o ia după ore cu Jack, fetiţa porni iute înaintea lor spre casă, încât mama trebui s-o strige de mai multe ori să meargă mai încet.

– Haide, Jack! Vino odată! strigă Emily supărată, văzând că fratele ei se oprise din nou.

Băieţelul număra melci, şi din cauza asta dura o grămadă de timp să ajungă undeva cu el. Emily abia aştepta să ajungă acasă să-l vadă pe Sam, căci îi fusese foarte dor de el. Iar faptul că Jack îi tot povestise până acum ce bine se jucase el cu Sam cât timp ea fusese la şcoală nu făcuse decât să-i aţâţe nerăbdarea. Nu era drept. Sam era căţeluşul ei! Şi totuşi, Emily se gândea că n-ar fi putut să-i interzică frăţiorului ei să se joace cu el. De fapt, într-un fel, chiar era bine că Jack fusese acolo, pentru că altfel căţeluşul s-ar fi putut simţi singur. Fetiţa spera doar că lui Sam îi fusese dor de ea măcar un pic!

Acasă, Sam se plimba prin cameră, nedumerit. N-o mai văzuse pe Emily de o veşnicie. Mai plecase ea şi înainte, dar nu lipsise niciodată atât de mult. El nu ştia ce înseamnă şcoala, deşi fetiţa îi explicase totul pe îndelete cu o seară înainte şi-i promisese că avea să se întoarcă.

Sam adulmecă grijuliu sub canapea, în caz că Emily se ascunsese acolo. Dar nu, nu erau decât o mulţime de ghemotoace de praf şi câteva piese de lego. Căţeluşul strănută. Ieşi apoi tropăind pe coridor şi se uită în sus pe scări. Încă nu reuşea să le urce prea bine şi se întrebă dacă Emily nu era cumva la etaj. Deşi, în mod normal, dacă mergea acolo, îl lua şi pe el.

Sam scânci şi apoi scoase un hămăit scurt, de avertizare. Nu apăru însă nicio Emily. Căţeluşul se aşeză în două labe şi-şi puse botul pe prima treaptă, obosit de atâta căutat. Se jucase foarte frumos cu băieţelul, dar nu era acelaşi lucru. Voia să se întoarcă Emily – ea era persoana la care ţinea într-un mod cu totul special.

Emily ţopăia de nerăbdare pe treptele din faţa uşii, aşteptând ca mama şi Jack s-o ajungă din urmă. De ce le lua atât de mult? Îşi lăsă ghiozdanul jos şi îngenunche să se uite prin deschizătura pentru scrisori, sperând să-l zărească pe Sam.

– Aaaah!

Căţeluşul zăcea moale la baza scării, adormit buştean.

– Emily, ce faci? o întrebă mama când ea şi Jack apărură în capătul aleii.

– Mă uit la Sam. E atât de dulce, a adormit pe hol...

Deschiseră încetişor uşa şi se strecurară înăuntru, făcându-i semn lui Jack să tacă, fiindcă el vorbea întruna, neştiutor.

Sam auzi uşa închizându-se şi ţâşni de la locul lui, lătrând de încântare. Emily se întorsese! Era atât de fericit, încât alergă de mai multe ori în jurul ei, ţopăi în patru labe şi scheună ca să-i arate ce simţea.

Fetiţa îl luă în braţe, şi el o linse peste tot cu înflăcărare, în semn de bun-venit.

Ea îl sărută pe creştet, frecându-şi obrazul de blăniţa moale aurie.

– Abia pot să-l ţin, aşa de tare dă din coadă, râse Emily.

– Am impresia că i-a fost cam dor de tine, spuse mama, lăsându-şi capul într-o parte, de parcă ar fi stat să se gândească.

Emily zâmbi în sinea ei. Nu voia ca Sam să fie trist, dar era un sentiment foarte plăcut să ştie că şi lui îi fusese dor de ea.

În scurtă vreme, Sam crescu suficient ca să poată fi scos la plimbare. Îi plăceau foarte mult ieşirile în parc, şi lui Emily la fel. Singura problemă era că Sam se înfierbânta atât de tare când plecau de acasă, încât tot timpul lătra şi sărea în stânga şi-n dreapta, aşa că, până la întoarcerea acasă, era obosit frânt, şi fetiţa trebuia să-l care în braţe.

– Cred că nu i-ar strica nişte ore de dresaj, spuse tata când îl văzu dând din picioare în somn după o plimbare mai agitată ca de obicei.

Căţeluşul reuşise să-şi înnoade lesa în jurul gleznelor lui Emily şi apoi o trăsese pe fetiţă după el când o pornise în goană după o veveriţă.

Emily dădu din cap aprobator, dar părea puţin neliniştită.

– O să fie dificil? întrebă ea.

– Nu, nu-ţi face probleme, nu e vor-ba să înveţe să sară prin foc sau mai ştiu eu ce. Numai deprinderile de bază. Cum să meargă frumos în lesă, cum să stea pe loc, să rămână nemişcat, lucruri de felul ăsta.

– Aaaa!

Emily se însenină. Părea un curs foarte util. Sam era un căţel minunat, şi ei îi plăcea foarte mult să-l ducă în parc, dar o obosea energia lui nestăpânită.

Tatăl ei află că în parcul din apropierea casei lor se ţineau sâmbăta dimineaţa ore de dresaj. Era grozav, pentru că asta însemna că putea să meargă şi el cu Emily şi Sam. Acum că ştia că nu vor trebui să facă nimic greu, fetiţa era foarte încântată de idee. O rugă pe mama să-i cumpere un pachet de gustări speciale pentru câini, pe care să i le dea ca răsplată lui Sam când făcea ceva bine.

Jack se supără foarte tare că nu avea voie să meargă, cu toate că mama îi promise că vor face ceva special împreună. Sâmbătă dimineaţă făcu o scenă, şi Emily se simţi puţintel vinovată. Jack îl iubea şi el pe Sam.

– Cred că am fi putut să mergem cu toţii, îi spuse ea tatălui în timp ce se îndepărtau pe aleea din faţa casei.

Jack rămăsese acasă, urmărindu-i de la fereastră cu ochi înlăcrimaţi.

Tatăl clătină din cap.

– E frumos din partea ta să spui asta, Emily, dar Jack e prea mic. Cursul e aproape mai mult pentru noi decât pentru Sam, pentru că ne învaţă cum să-l învăţăm, la rândul nostru, pe el. N-am fi fost în stare să ne concentrăm cum trebuie dacă-l luam şi pe Jack. Ştii că el ar fi vorbit întruna!

Emily chicoti. Tata avea dreptate. Poate mai târziu avea să ţină ea o lecţie de dresaj în curtea casei şi să-i arate şi lui Jack ce învăţase.

Parcul era foarte aproape, dar ea se simţea deja obosită când ajunseră. Sam părea dispus să facă orice, dar nu să meargă drept. În mod cert nu i-ar fi stricat nişte ore de dresaj.

Din fericire, Lucy, instructoarea, era foarte drăguţă şi o asigură pe Emily că Sam avea să-şi însuşească repede deprinderile necesare.

– Începe de mic, ceea ce e foarte bine. E un căţel foarte simpatic, spuse ea, bătându-l încetişor pe spinare. Le spuse apoi că metoda optimă era ca Sam să primească de la Emily comenzile, iar tatăl ei s-o urmărească şi s-o ajute. E mai uşor când se ocupă de el o singură persoană, aşa n-o să-l derutăm, le explică ea.

Fetiţa abia aştepta să le povestească mamei şi lui Jack tot ce făcuseră, dar, când ajunseră acasă, fratele ei nu păru interesat.

– Nu vreau să văd, mormăi el când Emily încercă să-i arate cum învăţase Sam să meargă cuminte lângă ea.

Mama îi aruncă surorii lui o privire plină de părere de rău.

– E tot îmbufnat, îi şopti ea şi oftă. Deci, cum a fost cursul de dresaj? Sam a învăţat să asculte?

Emily şi tatăl ei schimbară o privire încurcată.

– Câteodată, zise fetiţa. A stat nemişcat un timp, dar, când ar fi trebuit să aştepte să i se dea voie să mănânce gustarea din faţa lui, n-a rezistat. A înfulecat patru bucăţele!

Sam se instalase sub masă, gâfâind şi arătându-şi colţişorii într-un rânjet larg. Chiar îi plăcuse la ora de dresaj...

Jack rămase bosumflat şi sâmbătă, şi duminică, dar luni dimineaţă se însenină dintr-odată. Părea nerăbdător ca Emily să plece la şcoală şi să-l lase singur cu Sam.

Pe parcursul zilei, fetiţa se tot întrebă ce punea la cale frăţiorul ei. Trebuia să fi avut legătură cu căţeluşul. Fu mustrată de două ori că nu era atentă, şi a doua oară învăţătoarea se supără de-a binelea pe ea. Aşa că, atunci când mama şi Jack veniră s-o ia de la şcoală, Emily nu era în cea mai bună

dispoziţie şi deveni chiar mai morocănoasă când văzu expresia încrezută de pe faţa lui Jack.

– Ce-ai făcut? mârâi ea. Sper că n-ai stat toată ziua după Sam. E câinele meu!

– Emily! spuse mama ei. Nu e frumos ce faci!

Fetița îşi aţinti privirea în pământ, simţindu-se şi mai iritată.

Jack proclamă triumfător, cu obrajii înflăcăraţi:

– Fac şi eu dresaj!

– Vine şi Jack la orele de dresaj? întrebă Emily, îndreptând spre mama o privire rănită. Dar tati a spus că...

– Nu orele tale. Acolo mă plictisesc. Orele mele. Îl învăţ pe Sam să cânte.

Şi Jack ţopăi pe trotuar, fredonând încetişor o melodie.

Emily oftă. Frăţiorul ei era uneori atât de prostuţ!

– Cred că Sam cântă mai bine ca tine! îi strigă ea din urmă.

Ea şi mama se aşteptau ca lecţiile de cântat ale lui Jack să dureze numai o zi, dar, în mod surprinzător, băieţelul continuă. Din când în când dispărea împreună cu Sam şi interzicea oricărui membru al familiei să vină cu ei.

Apoi, într-o vineri după-amiază, când tata ajunse acasă, Jack apăru în bucătărie cu o figură foarte satisfăcută.

– Eu şi Sam vrem să vă arătăm ceva! zise el cu însufleţire.

Mama şi Emily schimbară o privire.

– Are legătură cu cântatul? întrebă mama cu glas blând.

Jack dădu din cap.

– Trebuie să ascultaţi toţi. Stai jos, tati! porunci el.

Tata tocmai punea ceainicul pe aragaz, dar zâmbi larg şi-şi trase un scaun.

– Hai, dă-i drumul! Unde e vedeta?

Jack deschise uşa bucătăriei şi scoase capul în hol.

– Sam! Sammy! Haide!

Căţeluşul intră cu paşi grăbiţi.

– Toată lumea sssst! şuieră Jack.

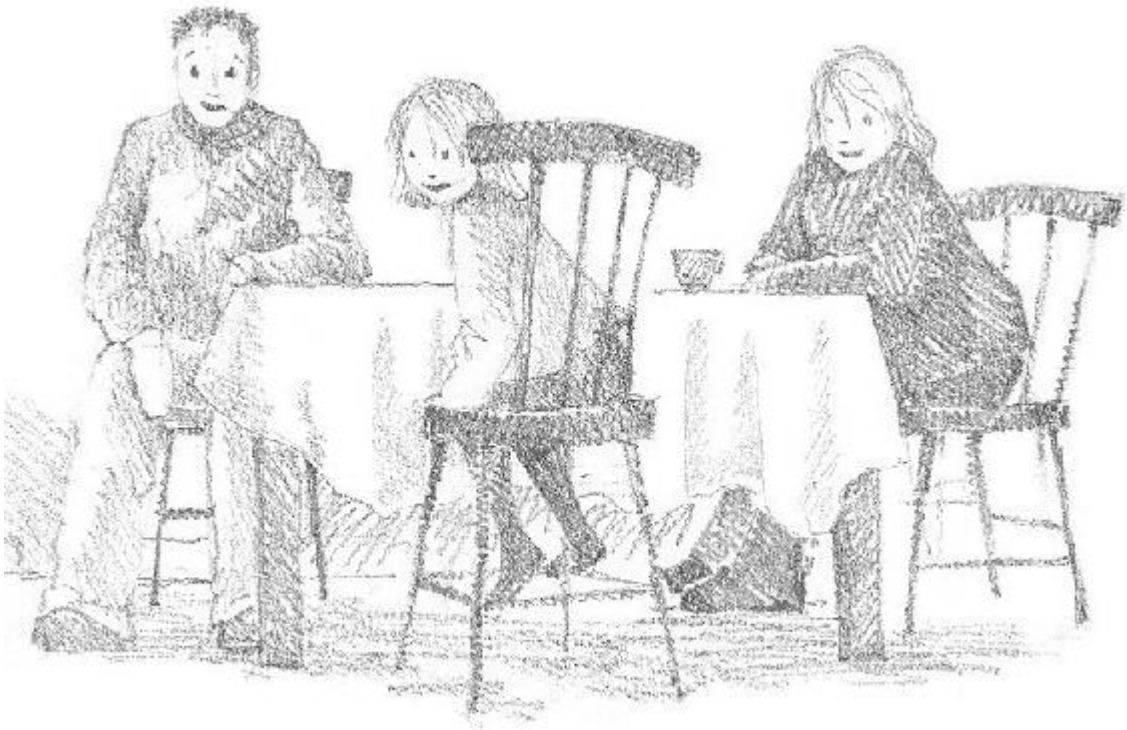

Se aşeză apoi pe podea alături de Sam şi începu să fredoneze un cântecel pentru copii.

Sam dădu din codiţă, ridică botul spre tavan şi hămăi alături de el. Ham-ham-ham!....

Când sfârşiră, cu un urlet îndelung al căţeluşului, în bucătărie se aşternu o tăcere uluită.

– A fost aievea? Sau mi-am închipuit? întrebă tatăl.

Emily clătină din cap.

– Nu, chiar a reuşit! Fetița îngenunche să-l strângă în braţe pe Jack. Ah, eşti un băiat foarte isteţ! Nu-mi vine să cred că l-ai învăţat aşa ceva, Jack, e

incredibil!

– Acum o să-l învăţ Podul de piatră, zise Jack, mulţumit de reacţia pe care o provocase. Dar e puţin mai greu.

Adevăratele lecţii de dresaj începură să meargă mult mai bine după primele două săptămâni – era ca şi cum Sam prinsese dintr-odată rostul comenzilor. Emily se simţea cu adevărat mândră de el la ore. Era foarte mic în comparaţie cu ceilalţi câini, dar se dovedea unul dintre cei mai buni elevi.

– Sam, stai jos!

Emily se postase chiar în faţa lui. Căţeluşul se uită la ea întrebător. A, da, pe asta o ştia! Se trânti cu fundul de pământ şi mătură cu coada iarba din jur.

– Bravo, băiete! Şi acum rămâi pe loc!

Emily se întoarse cu spatele şi se în-depărtă.

Sam se uită nesigur după ea. Voia s-o urmeze, dar ştia că n-ar trebui. Scoase un mic scâncet, sperând că ea avea să se întoarcă.

Fetiţa privi peste umăr.

– Stai unde eşti, Sam! spuse ea pe un ton hotărât.

Căţeluşul scoase un oftat şi se uită în urma ei cu capul aplecat într-o parte, aşteptând. Da! Acum îl chema! Sări în sus şi o luă la goană după ea, învârtindu-i-se fericit printre picioare.

– Merge foarte bine, Emily, se vede că ai lucrat mult cu el. Eşti un băiat nemaipomenit, Sam! Lucy, instructoarea, îi zâmbea căţeluşului. Îl scărpină

sub bărbie, şi el închise ochii, extaziat. Bun, haideţi, toată lumea, mai exersăm o dată!

Emily îi ceru lui Sam să stea din nou jos şi se duse în cealaltă parte a terenului. Sam o aşteptă răbdător, şi fetiţa radie de mândrie. Mai mulţi oameni stăteau, ca şi tatăl ei, să urmărească lecţia, şi fetiţa şi-i imagină pe toţi gândindu-se cât de bine educat era căţeluşul ei. O pereche părea cu deosebire interesată de câini, şi Emily fu sigură că îi văzuse arătând spre Sam. Aveau cu ei un pointer superb. Poate voiau să-l aducă la lecţii, deşi părea puţin cam bătrân. În timp ce ei se uitau, pointerul se răsuci pe jumătate spre un câine care trecea prin spatele lui, şi bărbatul care-i ţinea lesa îl smuci înapoi cu putere.

Câinele se lăsă în şezut lângă picioarele stăpânului, ghemuit, cu umerii plecaţi şi un aer nefericit, iar Emily rămase cu gura căscată. Ce gest urât făcuse stăpânul lui!

Bărbatul îi surprinse privirea şi-i zâmbi. Fetiţa îşi feri repede ochii. Aproape că uitase de Sam şi se întoarse să-l cheme.

Căţeluşul se cam plictisise aşteptând şi crezuse că Emily uitase de el. Se furişa foarte încet spre ea, târându-se pefund, cu o expresie care spunea „te rog, nu mă expedia!“

Fetiţa chicoti. Era atât de haios!

Încetă curând să se mai gândească la stăpânii pointerului şi se concentră asupra lui Sam. La sfârşitul orei, tata îi lăudă pe amândoi, şi tocmai se îndreptau spre porţile parcului, când, la un moment dat, Sam se întoarse şi scoase un lătrat ascuţit. Pointerul era chiar în spatele lui, şi el voia să-l salute.

– Ah, scuze! îi spuse tatăl lui Emily bărbatului care-l ţinea. Câinele dumneavoastră e prietenos? Sam n-a avut încă de-a face cu prea mulţi câini

şi se entuziasmează cam tare.

Emily se înfurie. Nu era drept! Lui Sam îi făcea plăcere să cunoască alţi câini, dar oamenii aceştia n-ar fi trebuit să-şi lase pointerul să se apropie atât de mult dacă nu voiau ca Sam să reacţioneze.

– Nu vă faceţi probleme! Bertie e foarte prietenos, spuse bărbatul, zâmbind.

Emily nu era convinsă că pointerul se purta chiar prietenos. Părea să se teamă prea tare de stăpânii lui ca să mai facă orice altceva. Se chirci auzind vocea bărbatului, şi ceva din glasul acesta prea amabil o făcu şi pe Emily să tremure. Omul acesta nu-i stârnea încredere.

– Căţeluşul dumneavoastră e superb, zise femeia care era cu el. E un labrador cu pedigri?

Tatăl ei le povesti că Sam era într-adevăr un câine cu pedigri şi menţionă numele celui de la care îl cumpăraseră. Cuplul păru foarte interesat şi puse o mulţime de întrebări amabile, dar lui Emily continuau să nu-i placă. Îşi tot trăgea tatăl de mânecă, sperând să-l convingă să plece, dar el n-o băga în seamă.

– Taaati! Putem să mergem? murmură fetiţa.

Tata se uită la ea nedumerit.

– Aşteaptă puţin, Emily, acum stăm de vorbă! Se încruntă la ea în semn de „poartă-te frumos!“, şi fetiţa se strâmbă drept răspuns.

Oare tatăl ei nu vedea că oamenii aceştia nu erau de treabă?

Femeia se lăsă pe vine să-l mângâie pe Sam, dar el se dădu înapoi, lipindu-se de piciorul lui Emily, şi mârâi.

– Sam!

Tatăl părea consternat, dar fetiţa se bucură. Nu voia ca oamenii aceştia să-i atingă căţeluşul!

Femeia surâse.

– Nu-ţi face probleme! spuse ea. Probabil miros a Bertie, şi lui nu-i place.

Sam se înghesui în Emily, mârâind încă, dar foarte încet, încât numai ea să-l audă. Femeia nu mirosea deloc a Bertie, ci a foarte mulţi câini. A foarte mulţi câini nefericiţi, aşa că el nu voia să se apropie cu niciun chip de ea. Nu voia să sfârşească precum Bertie.

Emily şi tatăl ei porniră spre casă cu Sam alături. Căţeluşul mergea cuminte lângă ei, aşa cum fusese învăţat. Fetiţa trebuia să-l mai strunească din când în când, dar nu prea des.

Tatăl nu observă însă cât de bine se comporta Sam.

– Emily, te-ai purtat foarte necuviincios. Tu ştii să vorbeşti altfel. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Fetiţa dădu din umeri. Purtarea ei părea într-adevăr cam prostească, acum, că lăsaseră în urmă bizarul cuplu.

– Nu mi s-au părut nişte oameni de treabă, mormăi ea. Nu mi-a plăcut că erau atât de interesaţi de Sam.

– Emily, oamenii aceia n-aveau absolut nimic. Te rog să nu fii caraghioasă! zise tatăl cu asprime.

– Dar nici Sam nu i-a plăcut! protestă Emily. Câinii se pricep să miroasă oamenii!

– Sam n-a făcut decât să se lase contaminat de proasta ta purtare, spuse tata neînduplecat. Nu vreau ca vreunul din voi să mai reacţioneze aşa. Acum haideţi acasă!

Emily merse mai departe pe lângă tatăl ei, cu capul în pământ. Tata nu avea dreptate, era sigură. Ea ştia că nu era bine să aibă încredere în oamenii aceia.

Sam o privi neliniştit, simţind ceva în neregulă. Apoi, deodată, blana i se zbârli pe spinare şi se uită înapoi. Mârâitul lui o scoase pe Emily din starea de îmbufnare. Fetiţa se întoarse să vadă ce îi arăta Sam.

Perechea cu pointerul tocmai trecea pe la capătul străzii lor, privindu-i...

Capitolul trei

Acum, că Sam mergea atât de bine în lesă, mama îi dădu voie lui Emily să-l ia cu ea, luni dimineaţă, până la şcoală. Îi spuse însă că n-avea să poată face asta în fiecare zi, pentru că ei nu-i era uşor să se descurce, la întoarcere, şi cu Sam, şi cu Jack!

Pe drum se întâlniră cu mai mulţi prieteni ai lui Emily şi toţi făcură mare caz de căţeluş.

– E atât de dulce! murmură Ruby, prietena lui Emily, mângâindu-l după urechi. Eşti o norocoasă, Emily! Pe mine ai mei nu m-ar lăsa niciodată să am un câine.

Fetiţa zâmbi cu gura până la urechi şi-i aruncă mamei o privire scurtă de recunoştinţă. Ştia că era norocoasă. Apoi, deodată, încremeni, şi inima i se opri în loc. Iarăşi oamenii aceia, stăpânii lui Bertie! Soţii Watson, aşa spusese tatăl ei că se numeau. Emily îi urmări trecând pe partea cealaltă a străzii. Bertie părea încă mai trist decât fusese sâmbătă – mergea cu capul plecat şi cu coada căzută.

– Ce s-a întâmplat, Emily? o întrebă mama curioasă, uitându-se şi ea după cuplul de vizavi.

– N-nimic... Fetiţa nu voia să pară caraghioasă, mai ales în faţa lui Ruby. Am văzut pe cineva de la cursurile de dresaj, atâta tot.

Familia Watson avea, desigur, tot dreptul să se plimbe prin oraş. Poate locuiau, întâmplător, pe vreo stradă din apropierea şcolii, a casei lui Emily sau a parcului... Dar fetiţa avea încă sentimentul foarte ciudat că, de fapt, cei doi o urmăreau pe ea. Şi pe Sam.

Emily încercă să nu-şi facă griji din pricina soţilor care plimbau pointerul. Tatăl ei fusese convins că ea se purta prosteşte. Dar nu se putu abţine să nu privească din când în când peste umăr pe drumul spre casă şi apoi când se duse cu maşina la cursul de balet.

În seara aceea, mergând la culcare, îl îmbrăţişă pe Sam cu mai multă căldură ca de obicei. Mama fusese întru câtva îngrijorată că Sam dormea pe patul ei, dar căţeluşul învăţase deja foarte bine regulile de bună-cuviinţă şi, în plus, urla pur şi simplu dacă era lăsat la parter! Emily n-avea nicio îndoială că dormea mult mai bine cu Sam încovrigat la picioarele ei, deşi tatăl comentase că era foarte posibil ca, în scurt timp, să aibă nevoie de un pat mai mare, căci Sam avea să crească!

Căţeluşului îi plăcea foarte tare să doarmă pe patul ei şi părea convins că vechiul lui coş era potrivit doar pentru puiul de somn de după-amiază. Sub nicio formă n-avea de gând s-o lase pe Emily să doarmă altfel decât sub paza lui.

În noaptea aceea, Sam moţăia fericit, când simţi cum culcuşul lui confortabil în pilotă se clatină. Deschise un ochi somnoros, dar pătura se mişcă din nou. De data asta, căţeluşul se ridică în două labe şi lătră scurt. Ce tot făcea Emily? Nu zărea din ea decât o ridicătură acoperită cu pătura. Sam păşi pe pat să vadă ce se petrecea.

Fetiţa mormăia şi gemea prin somn, lovind perna cu mâinile. Sam îi scânci speriat lângă ureche, încercând s-o trezească, dar ea nu-l auzi. Căţeluşul o privi o clipă îngrijorat. În mod vădit, ceva era în neregulă. Îşi vârî boticul rece şi umed în golul de sub bărbia lui Emily, ştiind că asta avea s-o trezească.

– Ah! Fetiţa sări în capul oaselor, uşurată şi speriată în acelaşi timp. Ah, Sam, a fost groaznic! Am avut un vis foarte bizar, cu oamenii aceia pe care i-am cunoscut în parc.

Fu străbătută de un fior, şi căţeluşul o linse, plin de compasiune.

Nu înţelegea prea bine ce voia să spu-nă Emily, dar era fără îndoială tulburată.

Fetiţa clătină din cap, simţindu-se ameţită. Nu-şi amintea limpede visul; în minte îi veneau doar imagini neclare ale unei mulţimi de câini care lătrau trist. Ştia doar că fusese un coşmar, pe care nu mai voia să şi-l amintească.

Sam se ghemui lângă ea, încercând să-i transmită cumva că lucrurile aveau să se rezolve.

– Ah, Sam... Emily se întinse din nou, somnoroasă. Te iubesc foarte mult.

Asta, căţeluşul înţelegea. Emily i-o spunea de multe ori, şi el ştia că e un lucru foarte important.

„Şi eu te iubesc“, îi spuse el categoric. „Şi am să fiu întotdeauna lângă tine. Acum hai la culcare!“ De data asta se încolăci lângă umărul ei, hotărât să nu lase pe nimeni să-i facă rău lui Emily, cel puţin câtă vreme se afla el lângă ea.

Dar, când fetiţa se întoarse a doua zi de la şcoală, Sam nu se repezi în hol s-o întâmpine. De obicei o aştepta la uşă, lătrând fericit şi nerăbdător să fie luat în braţe, dar azi, în vestibul nu se zărea nici urmă de blăniţă aurie. Emily se duse sus să-l caute, în timp ce mama îl ajuta pe Jack să-şi scoată haina. Când se întoarse la parter, mama pusese deja ceainicul şi încerca să-i explice lui Jack de ce nu putea mânca crochete de peşte în fiecare zi şi uneori trebuia să se mulţumească şi cu macaroane. Nu fu prea atentă când Emily fugi în curte în căutarea lui Sam.

Dar căţeluşul nu era nici acolo. Fetiţa nici nu se prea aşteptase să fie – mama nu i-ar fi dat drumul afară cât timp era plecată s-o ia de la şcoală –, dar acum simţea că începe să intre în panică. Sam nu era la etaj şi în mod cert nici la parter, iar dacă nu era nici în curte, unde putea fi?

– Mami, nu-l găsesc pe Sam! exclamă ea, dând buzna înapoi în bucătărie.

– Nu mai trânti uşa, Emily! zise mama, care tocmai deschisese frigiderul.

– Scuze, dar, mami, unde e Sam?

– Bănuiesc că e sus, doarme pe undeva. Cred că acolo l-am lăsat când am plecat. Mama încă nu-i dădea prea mare atenţie. Sau poate în curte.

– Tocmai m-am uitat în curte! Emily o apucă de braţ, disperată să se facă ascultată. Nu e nici sus la etaj, nu l-am văzut. Nu e nicăieri, mami!

– Trebuie să fie... Mama se întoarse în sfârşit spre ea, dar nu părea să înţeleagă cât de serioasă era situaţia. O fi rămas închis în vreo cameră din întâmplare, în timp ce eu dădeam cu aspiratorul. Du-te şi verifică toate dormitoarele, Emily!

Jack întoarse capul de la masă, unde se juca de zor cu excavatoarele sale de jucărie.

– Nu, mami, Sam e cu doamna, zise el, ca să ajute cu ceva.

Emily şi mama ei se întoarseră să-l privească ţintă, şi fetiţa rămase cu gura căscată.

– Care doamnă? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

Jack dădu din umeri.

– Care a venit să-l împrumute pe Sam. Când tu erai sus, mami.

Mama se lăsă pe vine lângă scaunul lui Jack şi încercă să-l facă să povestească, dar nu reuşi să scoată de la el prea multe detalii. Se plimba cu tricicleta prin curte, iar doamna intrase pe poarta din spate. Spusese că-l împrumută doar puţin pe Sam şi că o să-l aducă mai târziu.

– Cum arăta? îl întrebă Emily. Spune-mi!

– O doamnă! Jack părea deja puţin enervat. Se speriase şi nu înţelegea de ce Emily era atât de furioasă pe el şi de ce mama arăta de-a dreptul panicată. Ah! îşi aminti el un detaliu util. Avea mănuşi roşii, îi spuse el fericit lui Emily. Lui Sam nu i-au plăcut, a încercat să le muşte. Zâmbi către sora sa, sperând că acum avea să fie mulţumită de el, dar ea plângea, aşa că începu şi el să plângă. Când o să-l aducă doamna înapoi? întrebă el, nefericit. Mami, când vine Sam înapoi?

Mama lui Emily sună la poliţie. Dură mult şi fu trimisă de la un operator la altul, dar cei doi fraţi stăteau lângă ea, ascultând cu urechile pâlnie şi încercând să-şi dea seama ce se petrecea. În cele din urmă, mama puse receptorul în furcă şi le făcu semn să vină să se aşeze toţi trei pe canapea.

– Emily, poliţistul cu care tocmai am vorbit e ocupat deocamdată cu o altă anchetă. Este... cum să-ţi spun, ei cred că există o bandă de oameni care

răpesc câini din cartierul nostru.

– Oameni care răpesc câini?

Emily nici măcar nu-şi imaginase vreodată că era posibil aşa ceva. Jack asculta numai, cu ochii mari şi încă în lacrimi. Sora lui nu voia să-i vorbească, iar el îşi dorea foarte mult ca Sam să se întoarcă şi se simţea profund nefericit.

– Adică nişte oameni care fură câini, spuse mama încet, punându-le câte un braţ pe după mijloc. În ultima vreme au dispărut o mulţime de câini cu pedigri din zona noastră, mai ales căţeluşi.

– Dar ce se întâmplă cu ei? şopti Emily.

Încerca încă să înţeleagă ce se întâmplase: cineva îl furase pe Sam.

Mama părea tulburată şi o luă de mână.

– Poliţistul o să vină la noi şi o să ne pună întrebări despre ce s-a întâmplat. Putem şi noi să-i punem.

Faptul că un poliţist venea acasă la ei ar fi trebuit să fie palpitant, ca şi când făceau parte dintr-o poveste de aventuri, Cazul câinilor furaţi. Doar că nu era. Emily ar fi preferat de o sută de ori ca Sam să se întoarcă şi să nu existe nicio aventură.

Jack fu mai întâi încântat să vadă o maşină de poliţie în faţa casei, dar apoi agentul începu să-l întrebe ce se petrecuse când Sam fusese luat, şi el se ruşină de tot şi refuză să mai scoată o vorbă. Lui Emily îi venea să ţipe la el – era supărată că fratele ei nu făcuse decât să se plimbe cu tricicleta în timp ce căţeluşul ei fusese furat, iar acum nici măcar nu mai voia să vorbească!

Poliţistul îşi notă cum arăta Sam şi spuse că era foarte bine că-l anunţaseră imediat.

– Dar este un câine de valoare, mă tem, şi, pentru că e şi foarte mic, va fi foarte uşor de vândut.

Fetiţa îl privi încurcată.

– Dar o să-l descoperim înainte să fie vândut, nu-i așa?

Poliţistul făcu o mutră tristă şi scoase un soi de tuset caraghios.

Mama nu spuse nimic preţ de câteva clipe, după care o strânse pe Emily mai tare lângă ea.

– Draga mea, poliţiştii o să-şi dea toată silinţa, bineînţeles, dar răpitorii de câini sunt foarte bine organizaţi. Banda aceasta pare să-i facă pur şi simplu să dispară.

Fetiţa înghiţi în sec.

– Adică... s-ar putea să... să nu-l găsim? Lacrimile i se prelinseră pe obraji, şi nasul începu să-i curgă, dar ei nu-i păsa. Se uită lung la poliţist, care părea atât de nepotrivit cu camera lor de zi. Adică s-ar putea să nu-l mai vedem niciodată?

Capitolul patru

Închis în întuneric, Sam urlă după Emily. Voia să vină să-l ia de acolo. Era mult mai rău decât atunci când rămânea singur acasă în timp ce toată familia pleca la şcoală, la locul de joacă, la cumpărături. Se apucă să măsoare cu paşi nervoşi cuşca mică de sârmă, adulmecând mirosurile ciudate din jur. Erau şi alţi câini aici. Sam îi auzea lătrând şi scâncind, supăraţi că fuseseră închişi. Era sigur că şi în cuşca lui mai stătuseră înainte cel puţin cinci câini. Nu înţelegea însă de ce.

Un lucru de care totuşi nu se îndoia era că n-ar fi trebuit sub nicio formă s-o lase pe doamna aceea cu mănuşi roşii să-l hrănească. Când ea deschisese poarta din spate a casei, el crezuse că aşa trebuia să fie, de vreme ce îi adusese aceeaşi gustare pe care i-o dădea Emily la orele de dresaj, după ce îndeplinea cu succes o sarcină. Femeia îl chemase, îi ştiuse numele, iar punga cu biscuiţi mirosea delicios – şi totuşi, el ar fi trebuit să ştie! Ea avea un miros ciudat, suspect, şi apoi îl înhăţase de zgardă, îl târâse afară din curte şi îl împinsese în portbagajul maşinii aceleia mari. Sam lătrase şi încercase să-i comunice lui Jack să cheme ajutoare, dar Jack nu făcuse decât să se uite după el, cu o expresie fâstâcită. Iar acum, cu adevărat alarmant era faptul că nu ştia cum să iasă din cuşca aceasta sau din magazia mare de

lemn unde fusese închis împreună cu ceilalţi câini. Nu ştia cum să scape de aici şi s-o găsească din nou pe Emily. Nu se pricepea decât s-o cheme – dar cum ar fi putut ea să-l audă?

Fetiţei îi venea tare greu să creadă că Sam dispăruse. Se tot aştepta să-l vadă apărând pe nesimţite de după canapea şi rotindu-şi codiţa, ca şi cum ar fi jucat un joc caraghios.

În fiecare după-amiază, la sfârşitul orelor de şcoală, mergea cu mama şi cu Jack în căutarea căţeluşului. Făcuse nişte afişe pe calculator cu fotografia

lui Sam care-i plăcea ei cel mai mult şi numărul lor de telefon dedesubt.

Intraseră în toate magazinele de pe strada principală din cartier şi întrebaseră dacă puteau pune afişele în vitrine, la vedere. Majoritatea vânzătorilor se arătaseră dornici să-i ajute, dar nu primiseră niciun telefon. Emily pusese un afiş şi la şcoală şi rugase pe toată lumea să fie atentă la orice indiciu posibil. Câţiva dintre prietenii ei luaseră afişe ca să le lipească şi ei pe geamuri.

În ciuda tuturor acestor măsuri, săptămâna păruse să înainteze cu pas de melc. Poliţistul le promisese să ia legătura cu ei dacă avea vreo veste, dar fusese limpede că nu credea că-l vor recupera pe Sam. Căţeluşul părea să se fi evaporat. Fetiţei însă nu-i păsa: ea n-avea să se dea bătută. Şi cum ar fi putut, când totul în casă, ori încotro s-ar fi uitat, îi amintea de el? Castronul

lui de mâncare, lesa roşie, coşul... şi, cel mai rău, golul de forma lui din pat, de la picioarele ei, în fiecare noapte.

Sâmbătă, tatăl ei o duse la ora de dresaj. Fusese cam uimit când ea îl întrebase dacă puteau să meargă, dar Emily îi explicase că voia să-i avertizeze pe toţi participanţii să se păzească de hoţii de câini şi să-i roage să-i comunice orice posibilă informaţie despre Sam.

I se păru groaznic să meargă prin parc fără el. Tata o strânse de mână când intrară pe poartă, şi ea îşi înghiţi cu greu lacrimile. Dacă o bufnea plânsul n-avea să fie în stare să vorbească.

Lucy, instructoarea, păru nedumerită să-i vadă. Se întreba desigur unde era Sam, şi, văzându-i reacţia, fetiţei i se umeziră iar ochii. Dar, când tatăl ei îi povesti ce se întâmplase, Lucy rugă pe toată lumea să se strângă la un loc.

– Din păcate, Emily ne-a adus nişte veşti tare proaste despre simpaticul ei căţeluş Sam.

Fetiţa simţi iar cum îi urcă un nod în piept.

– Sam a fost furat, zise ea cu glas întretăiat. Vocea îi tremura, dar toată lumea o privea cu atâta compasiune, încât Emily răsuflă adânc şi continuă: Poliţiştii ne-au spus că există o bandă de răufăcători care răpesc câini, aşa că vă rog mult, nu-i lăsaţi să-i fure şi pe ai dumneavoastră. Şi, vă rog, dacă cineva află ceva despre Sam...

Apoi izbucni cu adevărat în plâns.

Toată lumea se strânse în jurul ei, promiţându-i să-l caute pe Sam şi dându-i asigurări că avea să fie găsit. O mulţime de câini o linseră înduioşaţi. În cele

din urmă, tatăl ei spuse că trebuiau să plece, pentru ca Lucy să-şi poată ţine ora.

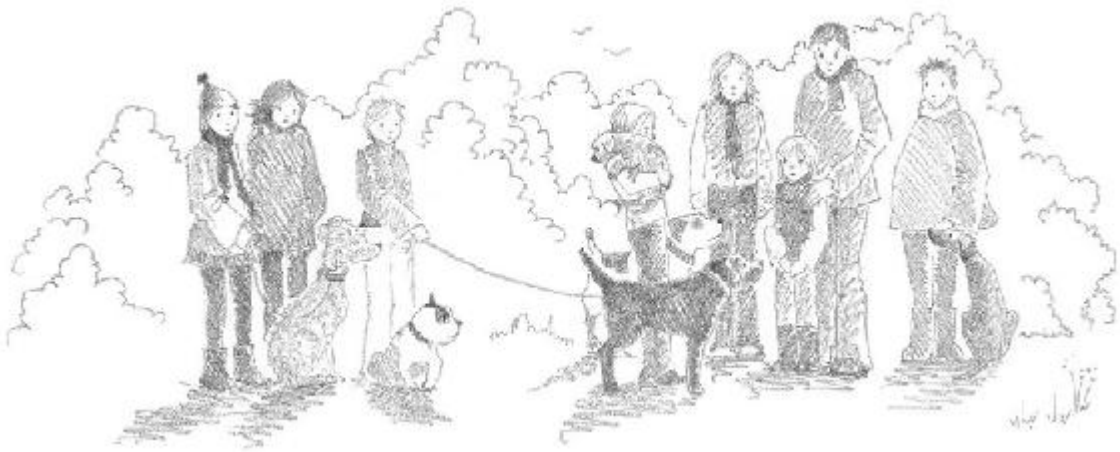

Chiar în timp ce se îndreptau spre porţile parcului, fetiţa se opri, cu inima zbătându-i-se în piept ca o pasăre speriată. Din nou perechea aceea! Urmăriseră ce se întâmplase la lecţia de dresaj.

– Ce este, Emily? o întrebă tatăl ei cu blândeţe.

– Uite, oamenii aceia! Cei care ne-au pus tot felul de întrebări despre Sam!

Fetiţa îi privi ţintă. Veniseră tot cu pointerul, care păşea abătut pe lângă ei, cu coada pleoştită. „Niciun om care iubeşte câinii n-ar putea avea un câine atât de nefericit“, se gândi Emily. Nu era ciudat că Sam dispăruse la numai câteva zile după ce soţii aceia se interesaseră atât de mult de el? După ce fuseseră atât de curioşi să afle dacă era un câine cu pedigri valoros? Fetiţa îi aruncă femeii o căutătură mânioasă, fără să se sinchisească dacă era nepoliticoasă. Femeia îi surprinse privirea şi-i spuse ceva bărbatului de lângă ea. Emily fu sigură că avea o expresie vinovată.

Deodată, fetiţa simţi că i se taie răsuflarea şi trase disperată de mâneca tatălui ei.

– Uite! Uite! reuşi ea să articuleze.

– Ce este?

– Poartă mănuşi roşii! şuieră Emily. Nu ştii? Jack a spus că doamna care l-a luat pe Sam avea mănuşi roşii! Ei au fost, sunt sigură, ei sunt răpitorii de câini!

– Emily, ştiu că eşti supărată, dar nu poţi să acuzi pe cineva că l-a furat pe Sam numai din cauza mănuşilor.

Tatăl ei părea stânjenit – cei doi auziseră în mod sigur cuvintele fiicei lui.

Fetiţa se uită încruntată cum cuplul se apropia de porţile parcului. Cum de nu înţelegea tatăl ei? Era atât de limpede!

Femeia îi zâmbi cu compasiune când trecură pe lângă ei.

– Am auzit de la câţiva participanţi la cursul de dresaj că v-a fost furat căţeluşul, spuse ea, privind-o pe Emily drept în ochi. Îmi pare foarte rău, era tare scump. Sper din tot sufletul să-l găsiţi.

Bărbatul clătină din cap.

– Nici nu-mi pot închipui ce-am face noi dacă ni l-ar lua cineva pe Bertie.

Păreau sinceri. Emily rămase cu privirea pironită în pământ. Se simţea complet dezorientată. Până cu câteva clipe în urmă fusese convinsă că aceasta era doamna despre care povestise Jack, dar poate că tatăl ei avea totuşi dreptate. Era oare ridicol să decizi că cineva furase un câine numai pentru că purta mănuşi roşii?

Capitolul cinci

În seara aceea, Emily nu putu să adoarmă multă vreme. Se aşeză în capul oaselor în pat, cuprinzându-şi genunchii cu braţele şi lăsându-se pradă gândurilor negre. Oare perechea aceea suspectă îl furase într-adevăr pe Sam? Numai ideea că Sam ar fi putut fi cu ei o făcu să se înfioare. Păreau drăguţi – dar, pe de altă parte, ea îi văzuse purtându-se atât de urât cu Bertie, plus că simţea ceva fals, ceva rău în comportamentul lor. Sam simţise şi el acelaşi lucru, şi se spunea că un câine miroase întotdeauna adevărul. Oricum, ea n-ar fi trebuit oare să acţioneze în vreun fel? Întrebarea era cum. Se gândi dac-ar fi fost cazul să-l sune pe poliţist, dar, la drept vorbind, ce l-ar fi putut determina pe el s-o creadă? Emily nu avea nicio dovadă reală şi nici măcar ea nu era sigură.

În cele din urmă, adormi, dar chiar şi în somn continuă să-şi facă griji. Parcă îl auzea pe Sam, care o striga! De fapt, nu era doar el. O mulţime de câini lătrau, scheunau şi zgâriau cu labele să fie lăsaţi să iasă din cuşti. Da, erau toţi închişi şi foarte nervoşi. Emily se scutură de un fior, aruncând pătura de pe ea. Apoi apărură din nou oamenii aceia, cuplul de la ora de dresaj. Ei îl furaseră pe Sam, nu mai avea nicio îndoială. În clipa aceea se trezi cu un ţipăt. Era îngrozitor de speriată. Fără să se gândească, se întinse

spre picioarele patului, să-l cheme pe Sam să se ghemuiască lângă ea, dar, fireşte, el nu era acolo. Emily rămase aşezată pe pat, tremurând şi plângând în tăcere. Trebuia să acţioneze. Se încredinţase acum că răpitorii erau cei doi soţi din parc. Pur şi simplu ştia.

Iar acum trebuia să decidă ce avea de făcut.

Îi fu mai uşor să doarmă după ce luase o hotărâre şi se trezi simţindu-se mai bine. Dar, de fapt, mai avea tot atât de mult până să-l găsească pe Sam. Singurul ei indiciu era presupunerea că perechea cu pricina locuia pe undeva pe aproape, pentru că îi văzuse în drum spre şcoală şi în parc. Dar

cum avea să-i fie de folos o asemenea bănuială? Nu putea să bată pur şi simplu străzile în căutarea lor.

– Deci i-am văzut de două ori la cursul de dresaj, murmură Emily ca pentru sine.

Oare acolo o să-i găsească? Apoi se lumină la faţă. Desigur! Îi văzuse la cursul de dresaj pentru că acolo îşi ocheau victimele! Era locul ideal ca să găseşti o mulţime de câini şi să discuţi amiabil cu proprietarii lor. Majoritatea celor înscrişi la asemenea cursuri erau încântaţi să vorbească despre câinii lor şi despre cât de speciali li se părea că sunt. N-ar fi văzut nimic ciudat în faptul că un cuplu amabil, care avea un câine, se arăta interesat. Cei doi mergeau probabil la mai multe lecţii similare, pentru ca stăpânii câinilor furaţi să nu apuce să-i ţină minte.

În mintea lui Emily începu să prindă contur un plan. „Poate, dacă mă duc din nou la cursul de dresaj, o să-i găsesc acolo şi o să-i pot urmări până acasă“, se gândi ea cu emoţie. „Iar dacă aflu unde-l ţin pe Sam, mama şi tata vor trebui să mă creadă!“

Lucy mai ţinea o oră de dresaj în parc duminica după-amiază. Fetiţei nu-i mai rămânea decât să-şi convingă părinţii s-o ducă acolo la ora potrivită. N-avea de gând să le mărturisească adevăratul motiv, fiindcă sigur n-ar fi lăsat-o să se ducă „să-i deranjeze pe bieţii oameni“. Îl şi vedea pe tatăl ei făcându-i acest reproş. Nu, trebuia să folosească un şiretlic.

Nu-i fu greu să se aşeze pe un colţ al canapelei şi să se prefacă adâncită în gânduri amare – se simţea puţin mai bine acum, că avea un plan, dar putea oricând să apeleze la amintiri dureroase despre Sam. Îi auzi până la urmă pe părinţi şuşotind între ei. O observaseră!

– Ar trebui să iasă din casă, să ia puţin aer, răzbătu până la ea vocea tatălui. Se apropie cu paşi veseli de canapea şi anunţă cu glas exagerat de optimist: Haideţi la o plimbare, dragilor!

Jack ridică supărat privirea de la maşinuţele lui de jucărie.

– Nu vreau la plimbare, mormăi el.

Tatăl nu-şi abandonă aerul plin de voie bună.

– Hai la fotbal! aproape că strigă el, făcându-l pe Jack să tresară. Haideţi, luaţi mingea şi îmbrăcarea! Mergem în parc!

Emily clătină din cap de parcă nu-i venea să creadă. Cum de se putuseră lăsa păcăliţi atât de uşor? Poate ar trebui să încerce să-i înşele mai des. Deşi păcat că trebuiau să-l ia şi pe Jack, mai ales pe Jack cel morocănos, care avea să se văicărească tot drumul de frig.

De fapt, până la urmă, poate nu era chiar atât de rău că-l luau, se gândi ea în sinea ei, uitându-se cum tata încerca să-l înveselească pe Jack jucând pase cu el în parc. Era atât de preocupat să nu-l lase pe fratele ei să se trântească în iarbă, bosumflat, încât nu prea mai apuca să se uite şi după ea.

– Vreau doar să exersez puţin driblingul, îi spuse Emily.

Lovi uşor mingea şi o trimise spre locul unde se ţinea ora de dresaj, prefăcându-se că foloseşte un şir de copaci pe post de poartă. În urma ei, Jack ţopăia deja nervos, legănându-se de mâna tatălui şi urlând în gura mare.

Fetiţa se ascunse în spatele unui castan gros şi-i spionă de acolo pe participanţii la lecţia de dresaj. Vederea atâtor câini frumoşi, mulţi doar nişte căţeluşi, îi puse un nod în gât, şi-şi simţi din nou ochii arzând de lacrimi. Se scutură însă ca să-şi vină în fire. Dacă voia să-l recupereze pe Sam, trebuia să acţioneze. Plânsul n-avea să-i fie de niciun folos.

Se uită cu atenţie la cei care se opriseră să asiste. Era o zi rece de februarie, şi nu văzu decât puţină lume. Un mic grup se strânsese undeva pe latura

cealaltă a terenului – dar Emily nu vedea prea bine... Apoi cineva se mişcă din loc, şi fetiţa îl zări pe Bertie stând cu aceeaşi expresie deprimată lângă stăpânul lui, care conversa cu un alt proprietar de câini. Femeia era alături, cu mănuşile ei roşii, şi râdea. Deci veniseră! Nu putea fi o coincidenţă. La vederea felului prietenos în care discutau, lui Emily îi veni să-și strângă pumnii. Încercau probabil să adune informaţii despre un nou câine pe care să-l fure.

Brusc, bărbatul smuci de lesa lui Bertie, şi amândoi plecară de pe terenul pentru câini, făcându-le cu mâna celor cu care stătuseră de vorbă.

Emily îi privi cu spaimă de după trunchiul de castan. Acum ce-ar mai fi trebuit să facă? Nu-şi concepuse planul decât până la momentul când ajungeau în parc. Întoarse repede capul şi privi din spatele copacului în partea opusă. Ha! De acolo se apropiau tatăl ei şi Jack. Fratele ei făcuse o mutră bosumflată, dar cel puţin nu mai ţipa.

– Scuze, Emily, spuse tata, încercând să rămână binedispus. Haide, Jack! Hai să vedem dacă Emily poate să treacă de noi cu mingea!

Fetiţa se uită peste umăr, îngrijorată, la terenul pentru câini. Cuplul se îndrepta acum spre una dintre porţile de pe laterala parcului. Ce-ar fi putut să facă ea? N-avea cum să-l convingă pe tatăl ei să-i urmărească, şi, chiar dacă i-ar fi spus că vrea acasă, ei trei n-ar fi ieşit pe aceeaşi poartă.

Era momentul să facă o mişcare radicală. Se prefăcu entuziasmată, alergă după minge, o răsuci de vreo două ori ca să le păstreze atenţia tatei şi lui Jack, apoi o trimise, cu o lovitură de picior, într-o direcţie completă greşită – către poarta pe care ieşeau cei doi soţi.

– Opa! Scuze! gâfâi ea binedispusă. O iau eu!

Se repezi după minge, care se rostogolea încă încet. În apropierea porţii era un mic pâlc de arbuşti, şi fetiţa se învârti pe lângă ei, prefăcându-se că încearcă să scoată mingea din hăţiş. Apoi trecu pur şi simplu printre tufe şi ieşi pe poartă.

Tatăl ei avea să se înfurie când îşi dădea seama de şiretlicul ei, dar în clipa asta Emily nu avea timp să-şi facă griji.

Trebuia să-l salveze pe Sam.

Capitolul șase

Ieşind din parc, fetiţa aruncă o privire scurtă peste umăr. Jack făcea din nou mutre, şi tata se străduia să-l împace. Foarte bine.

Stăpânii pointerului erau cam la jumătatea străzii din faţă. Mergeau încet, stând de vorbă. Bertie păşea amărât pe lângă ei, cu coada între picioare. Emily nu mai încercase să urmărească pe nimeni până atunci şi nu prea ştia ce să facă. Era sigură că, dacă o vedeau, cei doi ar fi recunoscut-o, aşa că trebuia să rămână în urmă, în afara razei lor vizuale. Alergă până la o cutie poştală din apropiere şi rămase în spatele ei, trecându-şi neliniştită greutatea de pe un picior pe altul. De îndată ce coada alb cu negru a lui Bertie dispăru după colţul străzii, fetiţa se năpusti după ei. Se opri exact înainte de colţ şi iscodi cu ochii în jur, ascunsă de o tufă stufoasă de trandafiri.

Îi urmări aşa tot drumul, furişându-se pe după stâlpi de iluminat şi maşini parcate. Din fericire, nu era prea multă lume pe stradă, şi, când cineva trecea pe lângă ea, Emily se prefăcea că-şi curăţă adidaşii. Era bizar. Se simţea caraghioasă să tot ţopăie prin preajma copacilor, dar în acelaşi timp se temea. Presupunând că aceştia erau cu adevărat hoţii de câini, ce s-ar fi

putut întâmpla dacă o descopereau? N-aveau să fie, cu siguranţă, prea încântaţi s-o vadă.

După vreo cinci minute, scrută cu privirea după un colţ de stradă şi încremeni. Perechea dispăruse! Cu inima bubuindu-i îngrozită, fetiţa se repezi pe stradă. Nu, nu se putea să-i piardă! Era singura ei şansă, pentru că, dacă tata o ajungea din urmă, avea să fie pedepsită să stea în casă pentru tot restul copilăriei.

Dintr-odată, auzi voci.

– Vino-ncoace, câine prost ce eşti! spunea cineva cu voce supărată.

S-ar fi zis că veneau dintr-una din curţile care dădeau la stradă.

Emily respiră adânc, încercând să-şi păstreze calmul. Poate răpitorii locuiau într-una din casele aliniate de-o parte şi de alta. Da, asta trebuia să fie, pentru că era o stradă destul de lungă. N-aveau cum să fi ajuns atât de departe de ea încât să-i piardă din vedere, decât poate dacă ar fi luat-o la fugă.

Strada era plină de case mari şi vechi, majoritatea neîngrijite şi dărăpănate. Unele aveau ferestrele bătute în scânduri, de parcă ar fi fost nelocuite. Curţile se adăposteau în general în spatele unor garduri înalte, care îi veneau lui Emily până peste umăr. Fetiţa se aplecă şi o porni repede spre locul de unde i se păruse că aude vocile. Era o casă de la capătul unui şir, iar în curte, o potecă ocolea, presărată cu gunoaie vechi, o latură a clădirii, printre tufe crescute alandala. Emily vârî capul pe poartă şi privi înăuntru, abia îndrăznind să respire, de teamă să nu fie auzită. Abia acum, când era atât de aproape, începu să se gândească din nou la ce-ar fi putut să se întâmple dacă era prinsă. Bărbatul ursuz care ţipa la bietul Bertie, oprit la jumătatea potecii să se uşureze şi să adulmece puţin în jur, o făcu să simtă cât de mult nu voia ca hoţii să-şi dea seama că era acolo. Casele din jur arătau de parcă ar fi fost pustii, cu geamuri sparte şi curţi încă mai năpădite de buruieni ca aceasta. Emily se scutură de un fior. Nimeni n-ar fi putut s-o ajute în caz de nevoie.

În sfârşit, bărbatul şi femeia intra-ră în casă, trântind uşa. Emily rămase ghemuită în faţa porţii, simţindu-se ridicolă. Îşi îndeplinise misiunea: aflase unde locuiau cei doi. Dar ce-ar fi trebuit să facă acum?

În curtea din spate, câinii auziră bufnetul uşii trântite şi se porniră să latre. Voiau să le aducă cineva de mâncare, să iasă la alergat, să vină cineva să-i mângâie, să-i ia în braţe, să se joace cu ei. Trezit dintr-un somn agitat pe pledul vechi şi zdrenţuit care-i ţinea loc de pat, Sam lătră şi el, chemând-o pe Emily să-l găsească. Trecuseră cel puţin cinci zile de când o văzuse ultima oară, dar era încă sigur că fetiţa avea să vină după el. Mă rog, aproape sigur.

Oamenii care îl luaseră din curte nu erau tocmai cruzi, dar nu părea să le placă prea mult câinii. Sam nu înţelegea de ce aveau nevoie de atât de mulţi, din moment ce nu se opreau niciodată să-i mângâie sau să-i ia în braţe. Bărbatul le aducea doar, de două ori pe zi, mâncarea în castroane pe care le vâra în cuşti cu o mutră încruntată, iar femeia cu mănuşi roşii nici măcar nu intra vreodată în magazia cu câini.

Lui Sam îi era îngrozitor de dor de Emily. Era obişnuit să fie iubit, dezmierdat, să i se vorbească. Chiar şi când fetiţa era la şcoală, rămânea cel puţin cu Jack şi cu mama lor. Acum nu avea pe nimeni şi se simţea groaznic. Nu se putea – Emily trebuia să apară curând şi să-l găsească!

Fetiţa se aşeză neputincioasă pe trotuar.

– Sunt o mare neghioabă, îşi spuse ea enervată, simţind cum ochii i se umplu din nou de lacrimi.

Ajunsese până aici şi acum habar n-avea ce să facă mai departe. Cum să-l găsească pe Sam?

Dar, chiar în clipa când scotocea în buzunar după o batistă, Emily auzi un lătrat. Erau de fapt o mulţime de lătrături venind din spatele casei. În mod sigur, n-avea cum să fie doar Bertie. Părea să latre cinci sau şase câini, iar unul dintre ei trebuia să fie Sam!

Fetiţa trase adânc aer în piept şi se ridică încet în picioare. O alee îngustă ducea pe lângă proprietate, al cărei gard părea tare vechi şi părăginit. Oare nu se găsea o cale să ajungă în curtea din spate şi să dea de câinii aceia? S-ar fi putut oare strecura prin gard? Nu putea să renunţe acum, când ajunsese atât de aproape!

Chiar în timp ce se furişa pe lângă gard, cineva o apucă de umăr. Emily înlemni, incapabilă să se mişte.

Apoi o voce cunoscută chirăi:

– Te-am găsit, Emily!

Jack!

Şi, mai important, tata. El era cel care o apucase de umăr, fireşte. Fetiţa trase aer în piept, tremurând, şi se răsuci cu faţa spre el. Tatăl o privea cu ochii scăpărând, pe jumătate furios, pe jumătate vlăguit de îngrijorare.

– Emily, ce Dumnezeu faci? şuieră el. Ştii că nu trebuie să pleci niciodată singură!

Părea că abia se ţinea să nu ţipe la ea.

– Tati, te rog, ascultă-mă! Cred că l-am găsit pe Sam! izbucni Emily. De asta am fugit – i-am urmărit pe soţii aceia cu pointerul, locuiesc aici.

Tatăl ei o privi lung, apoi, în cele din urmă, clătină obosit din cap.

– Emily, de câte ori ţi-am spus şi eu, şi mami că oamenii aceia n-au nimic de a face cu răpitorii de câini? Uite ce-i, ştiu că eşti disperată să-l găseşti pe Sam, dar nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta caraghioasă. Haide acum, mergem acasă!

Ar fi fost mai bine dacă ţipa la ea. Modul acesta calm, înțelegător şi oarecum trist de a pune problema i se păru o clipă lui Emily perfect îndreptăţit. Avusese într-adevăr o idee caraghioasă, care-i căşunase din senin. Toată munca ei detectivistică i se păru deodată o copilărie.

– Bine, mormăi ea amărâtă, apoi privi în jur. Unde-i Jack?

Tatăl îşi privi mâna, ca şi cum se aştepta ca Jack să-l ţină încă de ea.

– Nu pot să cred, murmură el, uitându-se consternat în jur.

Brusc, Emily văzu o fulgerare de verde printre planşeurile gardului. Geaca lui Jack! Băiatul o luase pe mica alee pe care avusese de gând s-o cerceteze ea.

– Acolo! strigă şi, înainte ca tatăl ei s-o poată opri, se repezi după el.

Jack se ghemuise pe vine lângă gard, ceva mai departe pe cărăruie. Asculta cu urechea lipită de o gaură în planşeul de lemn.

Tatăl îl înhăţă, dar Jack i se smulse dintre mâini.

– Nu, tati! L-am găsit pe Sam! L-am găsit!

Şi ţopăi de bucurie, scăpând întruna din mâna tatei.

– Jack, latră alt câine. Nu e niciun Sam.

Tata încerca din răsputeri să nu fie prea aspru, căci ştia cât de mult îşi doreau Emily şi fratele ei să-l găsească pe Sam, dar începea să-şi piardă răbdarea.

– Ba e Sam! Nu-i aşa, Emily? Nu mai eşti supărată pe mine, nu? Jack o apucă pe sora lui de mână şi o smuci spre el. Vino, ascultă!

Emily se lăsă pe vine lângă gaura din gard.

– Bine, ascult, zise ea, mai mult ca să-l facă să tacă.

De cealaltă parte a gardului, Sam lătra din toate puterile, azvârlindu-se în peretele de sârmă al cuştii. Era Emily! Venise în sfârşit după el! Tonul jalnic al lătrăturilor lui fu înlocuit de o notă de satisfacţie.

– Bun, deci plecăm acasă în clipa asta! se răsti tatăl la ei. E de-a dreptul ridicol! Dacă ies oamenii care locuiesc aici şi vă văd că le întărâtaţi câinii? Îi luă pe amândoi de mână şi o porni cu ei înapoi spre stradă. Emily, îmi pare rău, dar trebuie să încetaţi. Haide!

O, nu! Plecau! Sam râcâi cu ghearele peretele de lemn al magaziei, chinuindu-se să se elibereze şi să fugă după ei. Cum puteau să-l lase, acum, când erau atât de aproape?

– Tati, chiar latră exact ca Sam, spuse Emily deznădăjduită, trăgându-se înapoi. Te rog! Ascultă puţin, nu ţi se pare că e el?

– Ba e Sam! se vârî Jack, înfuriat. Tu nu asculţi. Ţi-am spus că el e. Îşi smulse mâna dintr-a tatei şi se năpusti înapoi lângă gard. Ascultă! Începu apoi să cânte cu voce tare: „Podul de piatră s-a dărâmat, a venit apa şi l-a luat“... Haide, Sam!

Şi, de pe cealaltă parte a gardului, Sam începu îndată să-i ţină isonul: Ham-ham-ham-ham!

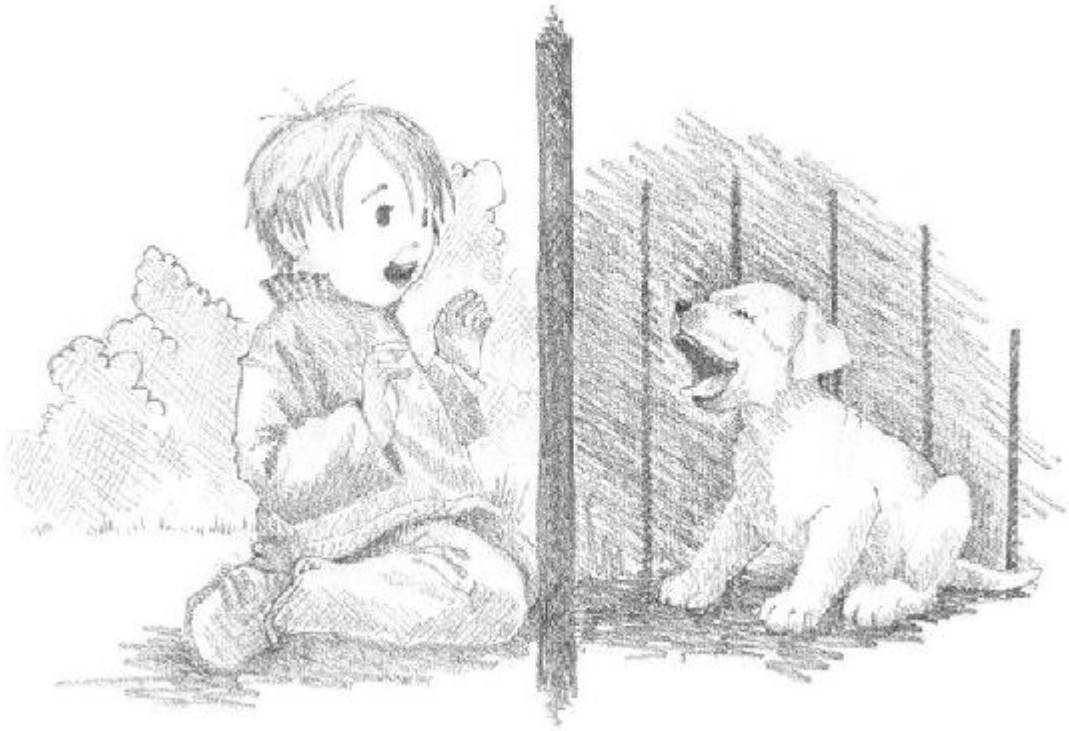

– El e! El e! Tati, l-am găsit! Emily îl îmbrăţişă pe tatăl ei şi-l strânse o clipă la piept, apoi fugi lângă Jack, la gard. Sam, eu sunt! O să te scoatem de aici!

Apoi îşi luă fratele în braţe şi-l ridică de la pământ.

Tatăl lor se uita la gard de parcă tocmai ar fi fost martor la o explozie.

– Nu pot să cred, murmură el. Emily, îmi pare foarte rău, ar fi trebuit să te ascult mai de mult. Sigur e Sam, nu se poate altfel. Clătină din cap uluit.

Bun atunci, haideţi să vedem ce e de făcut! Nu putem să ne ducem la uşa casei şi să-l cerem înapoi.

Emily ridică spre el o privire îngrijorată.

– Şi ce-ai să faci?

Tatăl ei zâmbi.

– Nu-i nimic. Îl scoatem noi de acolo. Avem nevoie doar de o mână de ajutor, atâta tot. O s-o sun pe mami şi o s-o rog să-l cheme pe poliţistul care se ocupă de cazul câinilor răpiţi. Nu m-aş mira dacă şi ceilalţi câini pe care îi auzim s-ar dovedi tot furaţi.

Zece minute mai târziu, o maşină de poliţie trăgea în faţa casei. Emily şi Jack se repeziră să-l întâmpine pe agentul care cobora.

– Puteţi să-i scoateţi de-acolo? Vă rog! exclamă Emily.

– Hei, stai pe loc! Tu! Întoarce-te! Tatăl lor îi făcu semn poliţistului, de pe aleea de lângă casă. Uitaţi, nişte oameni sar peste gardul din spate!

Avea dreptate. Hoţii văzuseră maşina de poliţie şi încercau să fugă, căţărându-se pe gardul care dădea spre o curte vecină.

Poliţistul chemă imediat ajutoare prin staţia de emisie-recepţie. Cineva avea să vină să-i urmărească pe fugari.

– În mod cert au făcut ceva pentru care nu vor să fie prinşi, spuse el. Deci, dumneavoastră cum aţi ajuns aici? îl întrebă el curios pe tatăl copiilor.

– Emily, dădu acesta resemnat din umeri. N-a vrut să renunţe cu niciun chip, şi trebuie să recunosc că a avut dreptate.

– Şi eu! strigă Jack indignat.

– Adevărul e că şi noi îi aveam în vizor pe indivizii aceştia. Au încercat de mai multe ori să vândă căţeluşi unui magazin de animale nu departe de aici. Dar dumneavoastră ne-aţi luat-o înainte, spuse poliţistul, zâmbind larg. Am mandat de percheziţie pentru casa lor. Ştii ce înseamnă asta? o întrebă el pe Emily.

Fetiţa scutură din cap.

– Înseamnă că am voie să intru şi să inspectez ce e în casă. Cred că am putea să începem chiar de aici, ce ziceţi? spuse el, îndreptându-se către poarta scorojită de la capătul gardului. Luă apoi o cărămidă veche de pe alee şi sparse lacătul cu ea. Mă întorc imediat.

Emily auzi lătrăturile tot mai tare. Era sigură că toţi câinii ştiau că vor fi eliberaţi.

– Îl ţineţi minte pe Sam, nu? întrebă ea neliniştită, scoţând o fotografie din buzunar.

O ţinuse acolo toată săptămâna, şi era îndoită şi murdară, dar Sam îşi păstrase figura inconfundabilă.

– Nu-ţi face griji! o linişti poliţistul. Ţi-l aduc cu mâna mea. Nu că ai avea tu prea mare nevoie de ajutor!

Cei doi fraţi rămaseră lângă poartă, întinzându-şi gâturile ca să vadă ce se petrecea în curte. De gard se rezema o magazie mare de lemn, şi copiii se uitară cum poliţistul împinge uşa şi apoi o deschide.

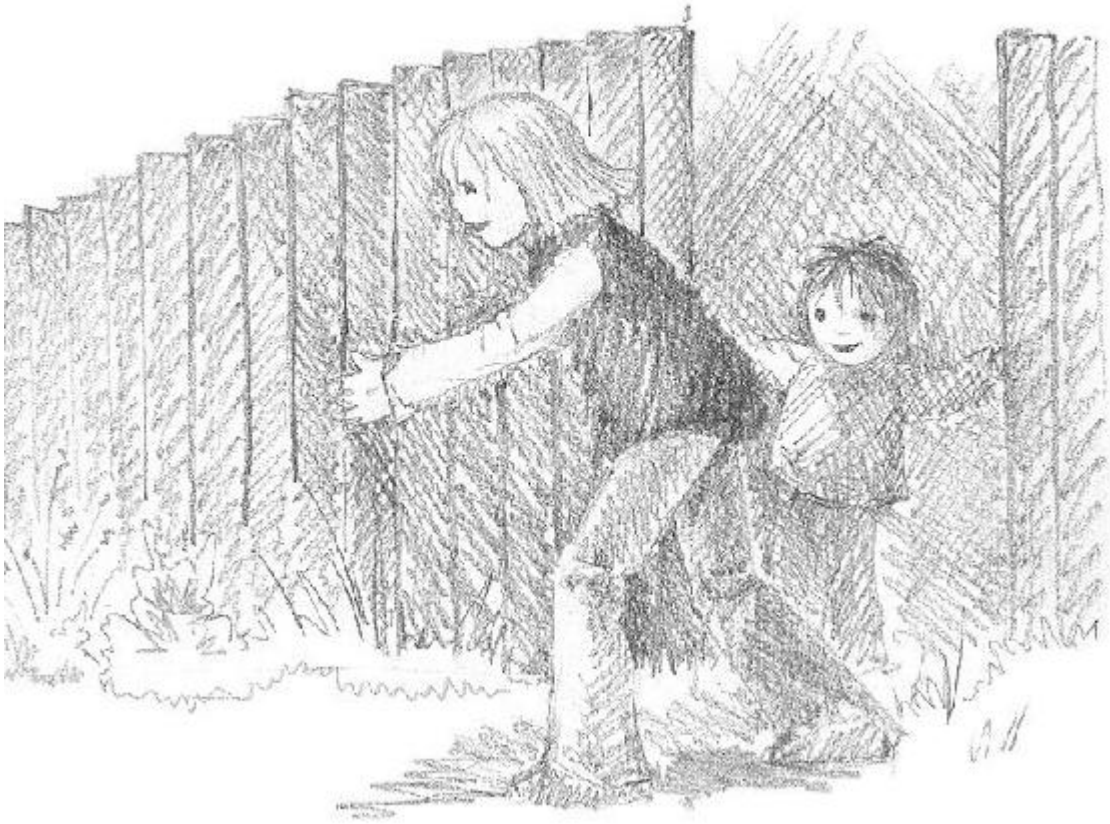

După câteva clipe, Emily scoase un ţipăt: un ghemotoc auriu ţâşni pe uşa magaziei, venind ca fulgerul spre ea. Sam!

Se aşeză pe iarbă, râzând şi plângând în acelaşi timp, în vreme ce căţeluşul se năpustea peste ea, neştiind dacă să latre sau s-o lingă şi încercând să le facă pe amândouă odată. În cele din urmă se opri, fără răsuflare, şi i se ghemui pur şi simplu în braţe, vârându-şi capul sub bărbia ei. Acolo suspină mulţumit. Îşi regăsise locul lui preferat.

Emily îl strânse tare la piept. Era atât de bine să-i simtă din nou mirosul dulceag al blăniţei şi căldura trupuşorului pufos în braţele ei! Nodul din gât care n-o mai părăsise în ultimele zile, teama că n-avea să-l mai vadă şi să-l mai mângâie vreodată îi dispăruseră cu totul.

Se ridică în picioare, clătinându-se, şi le zâmbi tatei şi lui Jack.

– Haideţi să mergem! Să-l ducem pe Sam acasă!

În aceeași serie:

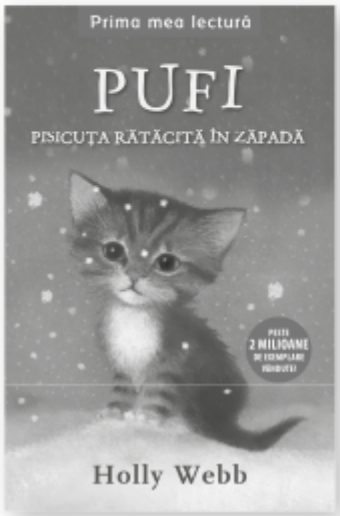

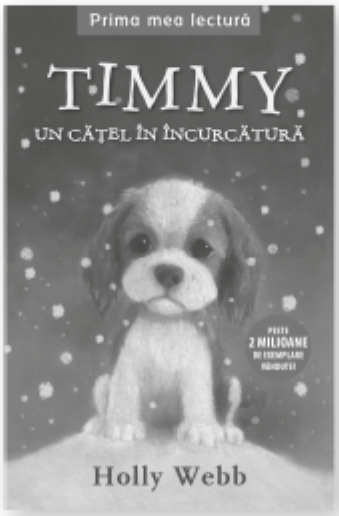

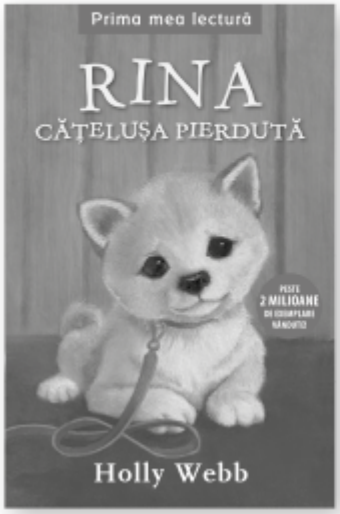

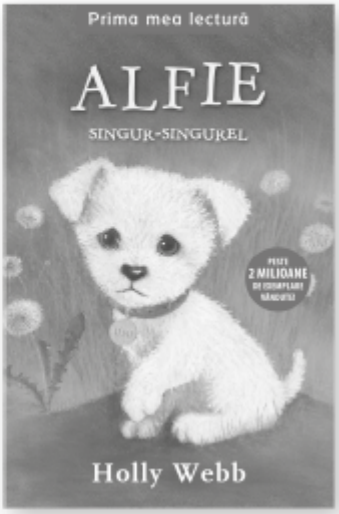

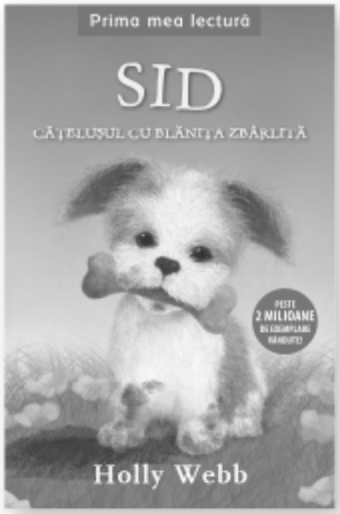
Prima mea lectură
SID
CĂȚELUȘUL CU BLĂNȚA ZBÂRLITĂ
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE
Holly Webb

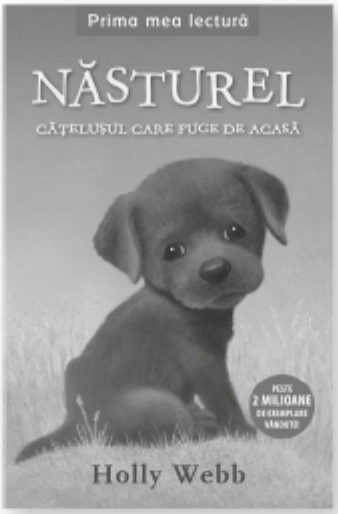
Prima mea lectură
NĂSTUREL
CĂȚELUȘUL CARE FUGE DE ACASĂ
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE
Holly Webb

Prima mea lectură
PUFI
PISICUȚA RĂTĂCITĂ PRIN VIȘCOL
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE
Holly Webb

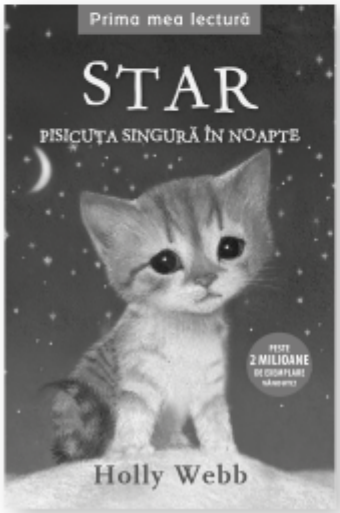
Prima mea lectură
STAR
PISICUȚA SINGURĂ ÎN NOAPTE
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE
Holly Webb

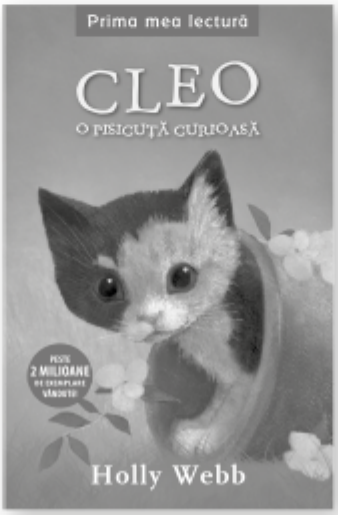
Prima mea lectură
CLEO
O PISICUȚĂ CURIOASĂ
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE
Holly Webb

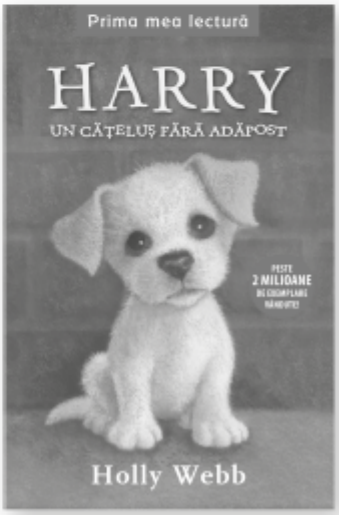
Prima mea lectură
HARRY
UN CĂȚELUȘ FĂRĂ ADĂPOST
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE
Holly Webb

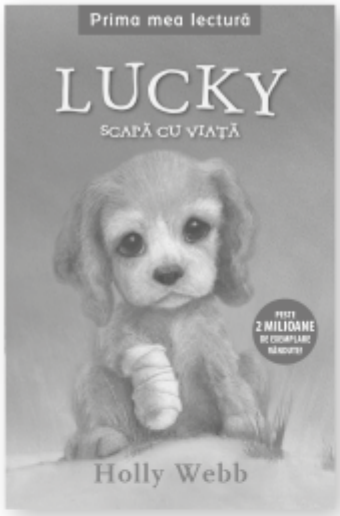
Prima mea lectură
LUCKY
SCAPĂ CU VIAȚĂ
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!
Holly Webb

Prima mea lectură
NERA
O PISICUȚĂ FĂRĂ STĂPÂN
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!
Holly Webb

Prima mea lectură
ROȘCOVANA
O PISICUȚĂ A NIMĂNUI
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!
Holly Webb

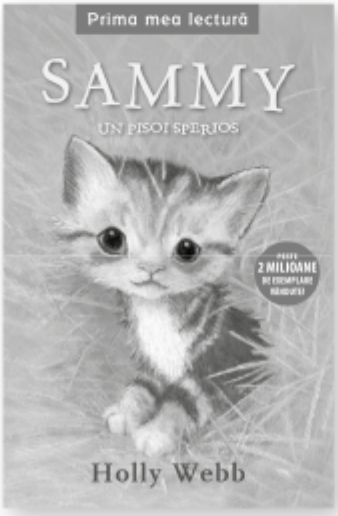
Prima mea lectură
SAMMY
UN PISOI SPERIOS
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!
Holly Webb

Prima mea lectură
UN CĂMIN PENTRU
KUKI
PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!
Holly Webb

HOLLY WEBB

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.